

**SALEZIJANSKI
VESTNIK**

José Espariz: Marija Pomočnica

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine
 Leto 51 (1978) št. 2 — 24. 5. 1978
 Izdaja Salezijanski inspektorat
 Ljubljana, Rakovniška 6
 Odgovarja in ureja
 dr. Stanis Kahne (stk)
 z uredniškim odborom.
 Oprema: Ivan Kogovšek
 Tisk: Tiskarna Ljudske pravice
 Ljubljana

V SEBINA

- Marija Pomočnica
- 3 Don Bosko svojim prijateljem danes
- 4 Pomladna prenovitev don Boskove misli
- 6 Duhovne vaje
- 7 Vzgoja za verovanje v družini: negativni vidiki
- 8 Pomočnica v ljubezni do bližnjega
- 9 Kristus, nauči nas živeti
- 10 Iz Zelmljega:
Don Boskov praznik
Mladi razmišljajo o glasbi
- 12 Naši misijonarji . . . :
Andrej Majcen, Kešpret Ivan, Hribar Janko, Hrovat dr. Aleksander
- 13 . . . in misijonarke:
s. Ivana Perovšek
Ko sem bila na Kubi — s. Antonija Cvetko
- 14 s. veronika Bakan
- 15 Listi življenja se že blestijo — Gornji trg
- 16 Iz družine molilcev
- 17 Delavec v božjem vinogradu — Franc Mihelčič
- 18 Svetniški gospod Serafin Pelicon
- 19 Odšli so po plačilo: Erjavec Karel, Franc Levstek st., Ignac Ambrožič, Marija Jene
- Ali ga poznate?

MARIJA POMOČNICA

Evangelist Janez omenja prvi mesijanski čudež, ki ga je Jezus naredil v Kani. Kakor danes, tako je bila tedaj navada, da so novoporočencem poklanjali darila. Gospodov dar je bil predvsem, da se je svatbe osebno udeležil. Novoporočenca je počastil z obiskom in na slavlju je spremenil vodo v vino.

Marija je bila najbrž zadolžena za strežbo pri slovesnosti. Tako je lahko opazila, da gre vino h kraju. Pomislila je, kako bi pomagala. Zapno se je obrnila na Sina.

Nemški svetopisemski učenjak Schnackenburg razlaga:

»Marija je slutila, da Jezus nekaj namerava, dasi njegovega odgovora ni razumela. Postavila se je v Sinovo službo. Verovala je, ne da bi preiskovala božje načrte. Pripravljena je bila služiti in pomagati, četudi je bila na nek način ob strani.«

Ko so strežniki polnili vrče, so bili presenečeni. Marija je tiho posredovala, da povabljeni niso niti opazili. Pomagala je, dasi je niso prosili. V Kani srečamo Marijo kot ženo, ki pomaga in posreduje pri svojem Sinu za druge. Torej kot pomočnico. Zato jo častimo s častnimi in lepimi naslovi. Med najlepšimi je »Pomočnica«.

V koncilskem dokumentu o Cerкви beremo: »Blaženo Devico kličemo z naslovi priprošnjice, pomočnice, besednice, srednice. Vendar je to mišljeno tako, da dostojanstvu in učinkovitosti Kristusa, edinega Srednika, nič ne odvzame in nič ne doda (C 62).

Takšno Marijino vlogo Cerkev priznava; vernikom pa priporoča, naj se pod njenim materinskim varstvom tesneje oklepamo Srednika in Odrešenika.

Marija je pri Kristusu naša najboljša pomočnica. Neštete zahvale v njenih svetiščih in vernih srcih to zgovorno pričajo. Marija je in bo naša Mati in pomočnica.

Ko duhovniki vzhodnega obreda po maši odslavljajo navzoče, vzamejo v roke križ in rečejo vernikom, ki pristopajo, da ga poljubijo: »Kristus je z nami«. Verni pa odgovore: »Je in bo«.

Oči oslepijo spricho učlovečenega Boga, ki sije skozi Marijo. Kristus je vtisnil svoje obličje v srce Matere, ki ga je ljubila, ga varovala in mu pomagala. Za nas, ki smo potrebni pomoči, sta zavetje Kristus, srednik in odrešenik, ter njegova Mati, naša Pomočnica.

Marijini sinovi in hčere bomo hvaležno ponavljali: »MARIJA POMOČNICA JE IN BO Z NAMI!«

Janez Jenko

DON BOSKO SVOJIM PRIJATELJEM DANES

Zbor izraža svojo hvaležnost za njihovo zavestno pripadnost don Bosku in njegovemu vzgojnemu delu. Spodbuja jih naj sredi družbe v kateri živijo ohranijo to pripadnost don Bosku kot »dobri kristjani in poštenu državljanji«.

Sporočilo sotrudnikom

Na salezijanskem občnem zboru v Rimu, ki je trajal od novembra 1977 do februarja 1978, je bila glavna tema razpravljanja o evangelizaciji. K delu oznanjevanja evangelija so v salezijanski družini poklicani ne samo salezijanci in Hčere Marije Pomočnice, temveč tudi sotrudniki. V zavesti te odgovornosti so sotrudniki naslovili na zbor svoje želje, po svojih predstavnikih osebno prišli na zbor in na njem tudi sodelovali.

Na predloge in želje sotrudnikov jim je zbor poslal naslednje sporočilo:

— Zbor je sklenil, da naj bo v vrhovnem svetu družbe poseben svetovalec, zadolžen za dejavnost cele salezijanske družine. Njegova dolžnost je z ene strani osveščati salezijance o važnosti sodelovanja sotrudnikov pri apostolatu, z druge strani pa usklajevati delo sotrudnikov s salezijanskim apostolatom.

— Zbor je potrdil vse, kar je bilo sklenjeno glede lika sotrudnika na prejšnjih občnih zborih.

— Zbor je nadalje zadolžil vsako salezijansko hišo, da postane center za sotrudnike, za njihovo duhovno življenje in delo.

— Zbor je dal smernice, kako načrtovati in uresničiti načrt za sotrudniški poklic, posebno med mladimi, in tako učinkovito prispevati pri skupnem poslanstvu.

— Sotrudnikom je zbor odprl tudi misijonsko dejavnost; že je med mladimi sotrudniki skupina, ki se odpravlja v misijone skupaj s salezijanci in Hčerami Marije Pomočnice. Ti tvorijo Laiško misijonarsko gibanje salezijanske družine.

— Skupno torej nastopimo pot apostolskega dela. Zbor smatra delo sotrudnikov za zelo važno. Mladi sotrudniki so za mlade vzor krščanskega življenja in dela. Po njih tudi sami salezijanci preverjajo svojo poklicnost kot evangelizatorjev.

*

Iz te poslanice lahko zaslutimo, kako zelo je razvito in pomembno delo sotrudnikov po svetu, kako je vedno več mladih, ki so se obvezali za oznanjevanje evangelija med sovrstniki in celo v misijonih.

Pri nas je delo sotrudnikov omejeno zaenkrat na molitev in žrtev, brez katerih pa tudi misijonsko delo ne more biti učinkovito.

Sporočilo bivšim gojencem

Kakor salezijancem, Hčeram Marije Pomočnice, salezijanskim sotrudnikom in prostovoljkam, je občni zbor salezijancev poslal tudi bivšim gojencem salezijanskega vzgojnega dela posebno poslanico. Tudi predstavniki bivših gojencev so bili povabljeni na zbor k sodelovanju pri dokumentu o evangelizaciji. Ob tej priliki so naslovili na zbor svoje želje. Zbor jim je takole odgovoril:

— Zbor v polnosti sprejema sodelovanje bivših gojencev pri salezijanskem apostolatu, zato priporoča:

1. vsaka salezijanska skupnost naj se prizadeva za povezavo bivših gojencev s svojim apostolskim delom;

2. vsaka inspektorija naj pritegne njihovo sodelovanje pri vzgoji mladih;

3. salezijanski vzgojitelji naj osveščajo mlade salezijance o važnosti povezave in dela bivših gojencev za evangelizacijo.

*

Zbor se zaveda važnosti sodelovanja bivših gojencev. Ugotavlja, da so po salezijanskem svetu številne skupine teh gojencev, ki so pripravljene za vso prizadevnostjo pomagati salezijancem pri oznanjevanju evangelija z zglednim življenjem in z aktivnim misijonskim delom.

Ukrajinski salezijanski gojenci nastopajo na zboru v Rimu

Janko Novak, vodja sotrudnikov, bivših gojencev in dela za poklice

Poslanice, ki jih je naš salezijanski občni zbor v Rimu namenil posameznim vejam velike salezijanske družine, želijo biti vzpodbuda in program za globlje krščansko življenje in delo v Cerkvi.

Tudi pri nas poskušamo nekaj narediti za sotrudnike in bivše gojence. Določen je salezijanec, ki skrbi za povezavo z obojimi. V ta namen jih obveščamo in povezujemo z našim delom po Vestniku, po čestitkah in duhovni bližini za praznike, pa tudi drugače jim poskušamo v vsem ustreči, kadar se k nam obračajo v različnih potrebah.

Občasno pripravljamo duhovne vaje, razne shode in tudi romanja, ki imajo namen poglobiti versko življenje don Boskovih prijateljev. V tem smislu bomo morali še več nuditi. Vedno je težava za prostor, čas in kraj. Tudi to bomo gotovo našli, če bodo od vas prišle pobude, želje in predlogi.

Vedno vas vabimo na razne slovesnosti in že ustaljene praznike, tako na Rakovnik, kakor tudi na druge naše postojanke, o čemer vas sproti obveščamo v Družini ali drugače.

Za razne informacije in usluge se radi kar sami obrnite, kakor že do zdaj, osebno ali po pošti na podpisanega, ki vam bo z veseljem ustregel, odgovarjal in pomagal.

Janko Novak
Rakovniška 6
tel. 20-363
61000 Ljubljana

POMLADNA PRENOVITEV DON BOSKOVE MISLI

21. vrhovni občni zbor salezijanske družbe je začrtal novo pot, ki naj bi jo salezijanci in vsi don Boskovi prijatelji uresničevali naslednjih nekaj let. Različne narodnosti, jezike in značaje je povezovala zavzeta ustvarjalnost in globoko molitveno doživljanje odgovornosti. O delavnosti na zboru, o novem vodstvu Družbe in o osebnem doživljanju tega zgodovinskega trenutka naj priča tudi kramljanje z inšpektorjem Rudijem Borštnikom.

Navdušenje, ki je vladalo na zboru, še vedno drži?

— Prav gotovo. Samo da zdaj gre za ponovno podoživljanje vsega, kar smo doživeli na zboru.

Ste si oddahnili, ko se je delo končalo?

— Ves čas zбора je vladala močna napetost, fizična in duševna, in v tem smislu smo si oddahnili.

Je bila vseskozi »visoka temperatura«?

— Čeprav je bilo delo skozi ves zbor zelo intenzivno, smo vendar lahko čutili naraščanje tega napona. To se je še zlasti čutilo, ko se je zbor začel bližati zaključku. Morda je bilo to tudi zato, ker smo vsi želeli končati delo in so nas sobratje že pričakovali.

Delo je potekalo tudi izven dvorane, kjer ste imeli glavna zasedanja.

— Tudi nekaj, vendar pa je vse bilo v povezavi z zborovskim dogajanjem. Od časa do časa so prišle k nam različne skupine, ki so nam pripravile akademije in podobno. Tako so nas npr. obiskali gojenci milanskega zavoda Arese in bivši gojenci iz Bologne. Ti so podarili vsakemu zborovalcu umetniško sliko vrhovnega predstojnika in našega ustanovitelja. Obiskala nas je tudi skupina mladih gojencev iz ukrajinskega zavoda. Vsi takšni obiski za zborovalce niso bili le informacija, ampak predvsem doživljanje povezanosti vse salezijanske družine.

In kakšni so zaključki vašega dela?

— Zbor je sprejel pet dokumentov.

Prvi dokument govori o salezijancih kot pričevalcih in oznanjevalcih evangelija mladim, drugi o salezijancu-pomočniku, tretji o oblikovanju za salezijansko življenje, četrti govori o najvišjih salezijanskih znanstvenih ustanovah: Salezijanski papeški univerzi (UPS) in Salezijanskem papeškem ateneju (PAS). Zadnji dokument, ki ga je pripravila prva komisija, pa podaja pregled konstitucij in splošnega pravilnika.

Med delom so se gotovo pokazali posebni poudarki, ki so dajali delu ton. Kakšna je bila vodilna misel zborna, nekaka rdeča nit, ki se je prepletala med vašim razpravljanjem?

— Ta je nakazana v prvem dokumentu, ki ima naslov: Salezijanci — pričevalci in oznanjevalci evangelija mladim.

Sam sem sodeloval v tej komisiji in verjetno sem prav zato tako občutil. Drugi so morda čutili drugače. Zdi se mi, da je bilo prav vse prežeto s to mislijo. V debatah in razpravah smo vse gledali pod tem vidikom.

Kakšno mesto je imela v vašem delu molitev?

— Mislim, da ne pretiravam, da je bil to eden od zborov, ki je najbolj občutil potrebo po molitvi in da

se je na tem zboru tudi največ molilo. Stalno smo imeli skupne jutranje in večerne molitve, hvalnice in večernice. Nikoli nismo opustili skupne maše s premišljevanjem, ki smo jo imeli po narodnih skupinah ali mnogokrat vsi skupaj. Zelo pogostni so bili obiski Najsvetejšemu. V kapeli je bilo vedno mnogo zborovalcev. To se je še zlasti videlo v trenutkih večjih skrbi, zaskrbljenosti, takrat, ko smo čutili večjo napetost in težavo v reševanju problemov. V takšnih trenutkih smo čutili še večjo potrebo po pomoči Sv. Duha. Tudi novi vrhovni predstojnik je že pred izvolitvijo veliko in zbrano molil. 14. decembra, dan pred volitvami, smo molili pred Najsvetejšim cel dan. Vsi smo bili bolj nestrpni in še posebej občutljivi za posege božjega Duha. Vsak zborovalec je bil sam vsaj kakšno uro pred tabernakljem. Vsak večer se je po večernih molitvah po dvorišču sprehajalo več skupin in molili so rožni venec.

Slišal si nemško, špansko, angleško molitev. Seveda smo ga molili izmenoma tudi v slovenščini in hrvaščini.

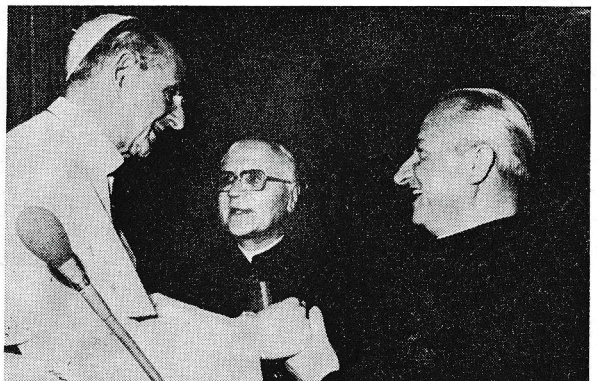
Molitve je bila med najbolj globokimi razsežnostmi življenja na zboru.

Bili ste zbrani salezijanci z vsega sveta. Kako ste doživljali salezijansko skupnost na svetovni ravni?

— Način je bil drugačen, nič pa manj salezijanski. Vsi smo vedeli, da smo skupaj samo začasno, za nekaj mesecev. Bili smo člani zбора, ne pa hišne ali krajevne skupnosti. Čutilo se je, da smo predstavniki celotne Družbe. Vsi smo bili zelo domači, prijatelji, mnogi smo se poznali že od prej. Dobro smo se razumeli. Kljub temu smo vsi imeli nek poseben občutek. Vedeli smo, da gre za posebno obliko življenja v skupnosti, da smo zbrani s posebno nalogo in vlogo, ki jo moramo uresničevati in živeti.

Znano je, da imajo različne družbe največji polet in moč v začetkih svojega obstoja. Imajo salezijanci tudi še danes v sebi tisto navdušenje, veliko delavnost, don Boskov pogum, kot so ga imeli v začetkih Družbe?

— Ni popolnoma res, da imajo vse družbe največji zagon v svojih začetkih. Vsak zbor je na nek način novo rojstvo Družbe. 21. vrhovni občni zbor je novo moč življenja osveščeno doživljal. Ves čas zбора

Novi vrhovni predstojnik Egidij Viganò pri Pavlu VI. — v ozadju bivši vrhovni predstojnik Luigi Ricceri

Vrhovno vodstvo salezijanske družbe in družbe Hčera Marije Pomočnice: v sredi vrhovni predstojnik Egidij Viganò, na levi od njega vrhovna predstojnica salezijank, m. Ersilija Canta

smo živo čutili, kot npr. čutijo čebele na pomlad: neprestano gibanje, veliko delavnost, vse poteka v znamenju pripravljanja novega življenja. Življenje in življenjski zagon se očiščuje in množi prav zaradi očiščevanja. Prav tako kakor čistimo in pripravljamo hišo za velikonočno praznovanje, tako se je dogajalo s salezijanci na svetovni ravni. Doživljanje velike noči je bolj globoko, pripravljeno, če je vse urejeno, pospravljeno in očiščeno. Iz kmečke družine sem in teh dejanj se močno spominjam. V njih vidim močno simboliko.

Dobili smo tudi novega vrhovnega predstojnika. Kakšen je Vaš prvi vtis o njem.

- Moj prvi osebni vtis kot o pričakovanem vrhovnem predstojniku sega v dan pred izvolitvijo. Delala sva v isti komisiji in sedela prav skupaj. Čutil sem, da je bil v nekem pričakovanju. Takšen je bil moj vtis. Kako ste kaj spali, sem ga vprašal. Dobro, mi je odgovoril, in se prijazno nasmejal. Tudi v celotnem zboru se je čutilo neko pričakovanje. Čeprav si tega nismo povedali, smo vedeli, da vsi tako čutimo. On je hotel vse to zabrisati, ali pa morda res ni nič pričakoval. Sam sem bil trdno prepričan, da bo on novi vrhovni predstojnik. Drugi dan, ko sva se mu s Stankom takoj po izvolitvi približala in mu v imenu vseh slovenskih sobratov voščila božjega blagoslova pri delu, sem mu poklonil pletersko slivovko. Dejal sem mu, da naj bo ta steklenica simbol globoke povezanosti z vsemi slovenskimi salezijanci. Kadar boste imeli kakšne težke trenutke, izpijte kapljico, sem mu dejal. Potem bi jo pa moral kar takoj, mi je odgovoril. Novi vrhovni predstojnik je zelo družaben, ima bistroumnost, ki bi jo mogli opredeliti kot: znajde se.

Moj duhovni vtis o njem je takšen. V besedah in življenju kaže trdno prepričanje, da bo moč salezijanske družbe prihajala od posega Marije Pomočnice. Na začetku in na koncu vsakega dela je klical na pomoč Marijo Pomočnico. Nobenega od problemov, ki smo jih najgloblje doživljali, ni bilo, da on ne bi pokazal zaupanja v Pomoč kristjanov. On je to čutil kot strateško točko v naši rasti. Poudarjal je potrebno po novi aktualizaciji marijanske razsežnosti v rasti našega poklica.

Ima zaupanje v svoje sobrate?

- Trdno je prepričan, da bodo sobratje po tem zboru z večjim zagonom zaživel svoj poklic in svoje posebno poslanstvo v Cerkvi. Niti najmanj ne misli, da se salezijanci ne bi popolnoma predali svojemu poklicu. Zanj je značilen optimizem, ki bi se zdel navidez naiven. A če upoštevamo, da je globok teolog, izkušen salezijanec in dolgoleten vzgojitelj, potem je nemogoče misliti, da gre za neko besedičenje ali za naivno duhovno držo.

Bo oče ali vladar?

- Sam je dejal, da salezijanci potrebujemo očeta, ki vlada in da zato hoče biti tak oče. Takoj se je čutilo v njem, da hoče biti res oče. Ni pričakoval, da bo postal oče za vso Družbo, a po izvolitvi smo vsi začutili, da se je tudi on spremenil. Hotel je biti oče že na zboru in prav tako tudi do vseh salezijancev, s katerimi se je srečal tisti dan. Pripravljen je na služenje z očetovsko oblastjo. Vendar pa se dobro zaveda, da Družba potrebuje očeta, ki vodi, ki »vlada«, zaveda se, da bi bilo vsako očetovstvo v obliki dobričine škodljivo in ne bi izražalo Kristusove in don Boskove očetovske ljubezni.

DUHOVNE VAJE

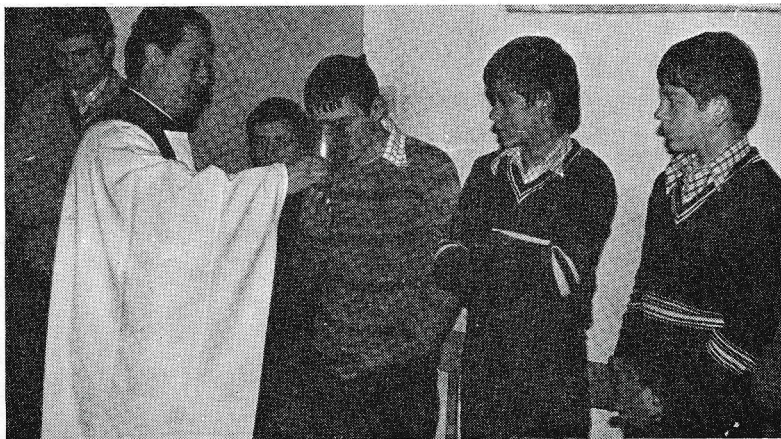
O Bog, kako rad bi žrtvoval vse, kar bi moglo biti tebi v slavo! Kako rad bi videl, da bi vse sile prijateljstva in ljubezni, ki kipijo in vro v meni, našle delo, ki bi jih očistilo in oplemenitilo.

Kako zelo bi hotel, da bi v moji duši in mojem telesu ne bilo nič okrnjenega, skrivljenega, zlomljenega, kar je dovzetno za življenje, za rast v luči tvoje svetlobe in lepote!

Moje telo, ki je prav tako kot moja duša posvečeno s tvojo milostjo, umito z vodo svetega krsta in maziljeno z oljem tvojih zakramentov, naj bo nekega dne vredno tvojega vstajenja. (J. M. de Buck)

Tako moli najbrž marsikdo izmed nas. Čutimo, da ne živimo več v času, ko nam je bilo vse jasno, ampak izgubljammo trdna tla pod seboj. Vedno nova odkritja v znanosti in tehniki, javno mnenje, brezbržnost za prave vrednote — vse to nas bega, nas napravlja plehke in nam jemlje pogum. Današnji človek se v tej naglici, ki ji ni kos, počuti dobesedno praznega. Kaj mu sploh ostane? Sama materija, brez duha.

Duhovne vaje. Nekam tuja je ta beseda, preveč nosi v sebi okus po srednjem veku. Marsikdo zmaje z glavo in pravi: Časi se spreminjajo in z njimi se mora spreminjati

Novak Janko obhaja aspirante v Želimljem

tudi Cerkev. To ni več moderno. Morda pa smo napačno informirani.

Duhovne vaje postajajo ravno danes potrebne — so nujen izhod iz duhovne krize.

V Želimljem smo z don Boskovim praznikom zopet začeli tradicionalne duhovne vaje osmošolcev. Letos se jih je udeležilo osemindvajset mladih fantov iz vseh koncev Slovenije.

Za tistega, ki ni navajen sam pre-mišljevat in se poglobljati vase, duhovne vaje niso lahke, posebno ne za začetnike.

Zadnja leta pa z veseljem ugotavljamo, da se na duhovne vaje prijavlja vedno več fantov in kar je še bolj zanimivo, dneve zbranosti

jemljejo z zelo veliko resnostjo. Skoraj večina misli na duhovniški poklic.

Fantom, ki pridejo na duhovne vaje skušamo nuditi vse, kar je s človeške strani mogoče. Kakšen pa je razvoj glede poklica, pa ni odvisno od nas. Mi lahko samo pomagamo pri odločanju. Kako? Predvsem z molitvijo. Zdi se mi, da premalo molimo za nove delavce v Gospodovem vinogradu. Ni čudno, da je kriza poklicev, saj se obnašamo, kot da jih ne potrebujemo. Nobenemu se ne bi smelo zdeti, da je molitev brez koristi. Bog namreč želi, da sodelujemo pri njegovem odrešenjskem načrtu.

B. Balažič

Na zboru ste izvolili več svetovalcev novega vrhovnega predstojnika za posamezne skupine inšpektorij. Tudi naša ima novega pokrajinskega svetovalca.

— Naš novi pokrajinski svetovalec je Roger Van Severen. Doma je iz severne Belgije in njegov materinski jezik je enak holandskemu. Šest let je bil inšpektor in v tej službi se je udeležil prejšnjega vrhovnega občnega zбора.

Zadnjih šest let je bil ravnatelj in na zboru je sodeloval kot delegat. Že na 20. vrhovnem občnem zboru je bil predlagan za pokrajinskega svetovalca, a je to postal šele na tem zboru. V svojem služenju je zelo prijazen, skromen in dober.

Nedavno tega sem prejel njegovo pismo in v vsem se razodeva velika pripravljenost služiti sobratom. Govori tudi več jezikov in tako bo še bolj pripravljen in na razpolago vsakemu sobratu.

Se čutijo v vrhovnem vodstvu Družbe kakšni premiki, večja raznolikost?

— Premik se čuti v smislu mednarodne sestave najvišjega vodstva. Prevladujejo člani drugih narodnosti, Italijani so v manjšini.

K večini spada tudi sam vrhovni predstojnik. Čeprav je po rodu Italijan, ima vendar kulturo in način mišljenja povsem južnoameriško. Je celo čilski državljan.

Drugih narodnosti so tudi vsi pokrajinski svetovalci, če izvzamemo svetovalca za Italijo, ki je Italijan.

Znižala se je tudi starost. Člani vrhovnega sveta so stari od 40 do 50 let, vrhovni predstojnik jih ima 57.

Je zbor odstranil vse pege z obraza naše Družbe?

— To je bil vsekakor njegov namen. To pa mora biti tudi namen vseh salezijancev v pozborovskem delu. Potrebno je nenehno očiščevanje, kajti nekatere gube se odstranijo, a hitro nastanejo nove. Dal je pa zbor dovolj jasne smernice za to delo.

Kako se bo 21. vrhovni občni zbor poznal v življenju salezijancev in don Boskovih prijateljev v naši inšpektorialni skupnosti?

— To bo pokazala bodočnost. Prepričan pa sem, da se premik že čuti. V kakšni smeri? — V večji poudarjenosti. Čuti se, da mora biti vsa organizacija pastoralne in vzgoje v veri podrejena naši duhovni razsežnosti. Morda bi jo lahko imenovali skrivnostno dogajanje božjega življenja v nas.

In za zaključek bolj osebno vprašanje: bi imeli moči še za en zbor in temu sledeče pozborovsko delo?

— Trenutno bi tak napor, kot sem ga do zdaj doživel, še želel doživeti. Ne zaradi tega, ker bi morda želel doživeti napor 22. vrhovnega občnega zбора, ampak zato, da bi doživel polnost pozborovskega dela. Zdi se mi, da čaka velik napor mene in druge do prihodnjega vrhovnega občnega zбора.

aran

VZGOJA ZA VEROVANJE V DRUŽINI

NEGATIVNI VIDIKI VERSKE VZGOJE

Preklinjevanje

Preklinjevanje naravnost uničujoče vpliva na verovanje otroka.

V preklinjevanju valimo krivdo za slabe izkušnje v življenju na Boga in ga obtožujemo hudobnih namenov s človekom. Gre za dva popolnoma nekrščanska vidika o Bogu: krivdo za slabo v življenju ima Bog in Bog ima s človekom hudobne ali škodljive namene.

Toda prav to je proti krščanskemu pojmovanju Boga: Bog je za kristjane Bog ljubezni in Bog je kristjanom Bog ljubezni. Kletev pa prikazuje Boga v popolnoma napačni luči.

Poleg tega izrekajo ljudje kletvine v jezi. Jeza je življenjski položaj, ko je človeka doletelo neizbežno zlo. Celotno človeško bitje se upira zlu, ki ga je doletelo.

Gre za najbolj neprijeten položaj in prav tega postavlja preklinjevalec v zvezo z Bogom. To je pravo zanikanje krščanskega Boga. Krščanski Bog je začetnik vsega dobrega. Zlo je na svetu samo kot pomanjkanje dobrega, kar ne prihaja od Boga, temveč od človeške slabosti.

V preklinjevanju je združenih polno nekrščanskih položajev in drž, ki človeka in otroka odvrčajo od pravega krščanstva. Človek, ki preklinja, ne more biti v dnu svoje duše kristjan, to je človek, ki je prepričan, da je Bog ljubezen in da Bog vedno dela samo iz ljubezni.

V družini, kjer se preklinja, ni mogoče pravo krščansko vzdušje, zlasti še glede na osnovno resničnost, ki jo pripisujemo kristjani Bogu, to je na ljubezen. V družini, kjer se preklinja, gotovo ne more cveteti krščanska vzgoja. Verska vzgoja je vnaprej obsojena na neuspeh, ker v taki družini ni pravega odnosa do Boga.

Otrok izgubi do »takega« Boga, kot ga prikazujejo bogokletne besede, vsako spoštovanje, s spoštovanjem pa nagnenje do Boga in pripravljenost, da bi hotel z njim govoriti v molitvi.

Otrok izgubi do takega Boga zaupanje, ker kletve Boga kažejo kot

nekoga, ki hoče ljudem škodovati in da zato tudi otrok pri njem ne more iskati utehe in pomoči.

Otrok se k takemu Bogu kletev ne more obračati v svojih bridkosti in težavah, ker ga kletev sama prepričuje, da je bridkost in težava prišla od »takega« Boga. Če mu je Bog poslal bridkost in težavo, ni potem on tisti, ki mu bo hotel to bridkost in težavo olajšati.

Kletev ni samo podobna slani, ki pomori vse živo, temveč vnaprej onemogoča, da bi kaj verovanjsko živnega sploh moglo pognati.

Kvantanje

Kvantanje je uporabljanje v vsakdanji govorici izrazov iz področja spolnosti. Vzgojna škoda prihaja od dejstva, da spolnost, ki sodi v področje človeškega življenja — kaj je svetejše in večje kot človeško življenje — kjer je Bog na najbolj ustvarjalni način poklical človeka k sodelovanju, vržemo pod kolesa v blato. Tako ponižano in onečaščno spolnost z grdimi besedami uporabljamo za sramotenje sočludij, jih obtožujemo dejanj, ki jih niso nikdar storili in vlačimo njihovo človeško dostojanstvo po največji človeški umazaniji.

Res je, da otroci od začetka kvant sploh ne razumejo. Toda nanje vpliva usodno miselnost, iz katere se poraja tako govorjenje in ocenjevanje življenja pod čisto ozkim in onesnaženim spolnim vidikom.

Otrok si zaradi kvantanja izoblikuje čisto svojsko gledanje na svet: svet ni proizvod božje modrosti in ljubezni, temveč posledica dejanj, ki jih ljudje omenjajo z nespodobnimi izrazi. V takem svetu ni prostora za poštenost, plemenitost, dobronamernost in ljubezen, temveč je vse pod oblastjo spolnosti. To je z ene strani popolnoma napačno, z druge strani pa je krščansko neznosno, ker tepta dostojanstvo človeka.

Prekomerno govorjenje o denarju

Poleg preklinjevanja, kvantanja je še prekomerno govorjenje o zaslužku, denarju in zgolj materialnih rečeh, ki zadevajo gospodarsko uspešnost človeka. Ekonomija, ki raziskuje osnovne človeške potrebe hrane, obleke in stanovanja, je go-

Sv. Dominik Savio

tovo nekaj važnega za človeško življenje. Toda človeško življenje, zlasti v luči krščanstva ni samo jesti, piti, se oblačiti in živeti v udobnih stanovanjih. Tudi to spada k človeškemu in zato krščanskemu življenju. Vendar to še zdaleč ni vse in niti najbolj pomembno.

Če otrok, zlasti v najnežnejši dobi, ko si morata oče in mati šele ustvarjati svoj dom, sliši starše govoriti samo o gospodarskih vprašanjih, potem si oblikuje popolnoma napačno sliko o življenju, ki je v odločnem nasprotju s krščanskim gledanjem na svet.

Govorjenje namreč otroku posreduje merila ocenjevanja in lestvice vrednot. Če otrok sliši govoriti samo o gospodarskih rečeh, potem se mu izoblikuje prepričanje, da so gospodarske dobrine najpomembnejše vrednote za človeka. To pa je seveda zmotno.

Tako pri preklinjevanju, kvantanju in govorjenju o denarju ne gre toliko za besede kot take, temveč za ozračje, ki vzgaja otroka v opreki s krščanskim gledanjem na svet.

Valter Dermota

POMOČNICA V LJUBEZNI DO BLIŽNJEGA

Božjemu poslancu si povedala, da si Gospodova služabnica in v božji službi. Istočasno pa si hotela biti v službi svojim bližnjim. Po oznanjenju si šla na pot, da si bila v pomoč rojakinji Elizabeti. Iz oznanila si spoznala, da je sorodnici potrebna pomoč. Angel Gabrijel ti tega ni naravnost dejal, še manj naročil. Njegove besede si sprejela kot božjo pobudo. Tvoje srce je bilo pripravljeno za usluge in odprto socialni ljubezni. Takoj si odšla na pot.

Več razlogov bi imela, da bi ne šla. Skrbeti bi morala pač za svoje zdravje in dobro otroka, ki si ga nosila pod srcem. Pot, ki je trajala dobre tri dni, je bila naporna, tvegana in nevarna. Ugovori te niso ustavili. Na prvo mesto si postavila velikodušno dobroto in pomoč. Od mladega si bila vajena misliti prej na druge kakor nase. Ob tej priložnosti nisi mislila na težavno pot, temveč na uslugo Elizabeti. Zato si pohitela.

Zgled si nam, s kakšno pripravljenostjo in predanostjo naj mislimo na druge prej kakor nase. Mi se radi opravičujemo, ker neradi pomagamo. Ti pa nas navdihuješ z zgledom dejavne ljubezni. Srečni, če bomo ob tvojem zgledu pozabljali nase in se žrtvovali za druge. Poslušali bomo božji glas, ki nas po vesti poziva, naj se darujemo. Naš odgovor bo predanost v plemeniti ljubezni.

Odvрни nas od sebičnega računanja in slehernega preračunavanja, da bi si hoteli prihraniti napor, ki je drugim korist. Daj, da bomo lajšali breme tistih, katerim hitimo na pomoč. Hočemo jim biti na voljo z vso prizadevno vneto.

Kar je pri tebi opazno in zaslužno, je, da si hotela biti Elizabetina služabnica, četudi si vedela, da si postala Odrešenikova Mati. Bog ti je podelil večjo čast kakor rojakinji. Zavedala si se, da si izvoljena med izraelskimi ženami, ker si prešla največje odlike. Četudi si večja po časti, greš na pot, da boš tri mesece Elizabeti gospodinja in postrežnica.

Elizabeta spoznava, da bi morala tebi, Gospodovi Materi, čestitati in prizadevno pomagati. Zato strmi nad tvojo ponižnostjo: »Od kod meni to, da pride k meni mati mojega Gospoda« (Lk 1, 43)? Elizabeta te je prva počastila kot božjo Mater.

Marija, nisi izmed tistih, ki iščejo priznanja s častmi. Nočeš igrati go-

spo, čeprav si največja med človeškimi otroki. Ob tvojem bivanju pri Elizabeti ni nihče slutil, da si deležna izredne božje milosti. Vsakdo se je zavzel, ko te je videl, kako skrbno opravljaš dnevno delo; kuhaš, pospravljaš, pereš, strežeš...

Tako si rojakinji služila z enakim žarom socialne ljubezni kakor Gospodu.

Ker nisi postavljala meje ljubezni do Boga, nisi stavila nobene omejitve ljubezni do bližnjega. Delo ti ni bilo prenizko niti pretežko. Vse si delala z nasmeškom in veseljem. Tako si skrila napor in premagala odpor. S prijaznim nasmehom si obnavljala veselje prvega trenutka obiska in ga posredovala sorodnici.

Nisi bila v uslugo le Elizabeti. Vsem, ki so potrebovali pomoč, si rada ustregla. Tvoja ljubezen ni poznala meja. Vsem si bila vse. Bila si jim dekla in pomočnica.

Kakor je Elizabeta občudovala tvoj nastop, tako ga hočemo mi posnemati. Iz naslova pomočnice in služabnice si sprejela častno vlogo in poslanstvo. Uresničila si to, kar beseda skromno pove. Tudi nam bo čast, če bomo smeli služiti drugim. Včasih težko sprejemamo Kristusova priporočila: Največji naj postane kakor najmanjši; prvi naj dela, kakor da je zadnji med vsemi...

Tvoj zgled je med nami. Nas vabi in osvaja. Ti si prva in največja

med ženami, pa si zadnja in najmanjša od vseh. Zato se je Gospod »ozrl na nizkost svoje dekle« (Lk 1, 47). Kdo naj še drugim gospoduje in ukazuje, ko si ti tako zavzeto služila?

Pomočnica, učiš nas z zgledom, naj služimo drugim v nizkih in težkih delih. Naj ne čutimo odvratnosti, temveč se znamo žrtvovati z nasmeškom. Zdaj, ko si v nebeški slavi, je tvoja prva skrb, da si človeštvu pomočnica. Tam ne poznaš ponižanj, ki si jih izkusila na zemlji. Tvoja želja je, da drugim pomagaš in služiš. Deležni smo tvoje nenehne pomoči.

Zahvaljujemo se ti, da si naša pomočnica. Prosimo te, da te moremo v služenju posnemati.

Mati in pomočnica! Uči nas, da ne bomo ljubili le sebe, da ne bomo ljubili le svojih, da ne bomo ljubili le ljubljenih.

Uči nas misliti tudi na druge, ljubiti pa predvsem tiste, ki jih nihče nima rad.

Ne dopusti, naša Pomočnica, da bi srečo uživali — sami.

Iz tvoje luči stopamo zdaj v svoj vsakdan:

Kar pričakuješ od nas, bomo storili z veseljem.

Križ, ki nas teži, bomo nosili z veseljem.

Kamor nas povabiš, bomo šli z veseljem.

Vesel nasmešek bomo podarili tistim, ki so ga najbolj potrebni, ker ga drugim dati ne znajo. — Vse z veseljem nasmeškom!

Pomočnica! Bila si Gospodova dekla in služabnica vseh. Nauči nas služiti v socialni ljubezni, ki se razdaja Bogu — v bližnjem.

Janez Jenko

Novemu vrhovnemu predstojniku Egidiju Viganóju čestitajo. Drugi od leve: inspektor Rudi Borštnik, prvi na levi naš delegat Stanko Hočevar

KRISTUS NAUČI NAS ŽIVETI

DUHOVNE VAJE MLADIH

*Skrit v srcu stvari
siliš seme v kali
popke v cvetove
razcvetene rože v sadove!*

Tagore

*Kuj me življenje, kuj!
Če sem kremen, naj se
raziskrim,
če jeklo, bom pel,
če steklo, naj se zdobim!*

Župančič

Zbrali smo se v Srednji vasi pri Bohinju k duhovni poglobitvi. Sami mladi fantje in dekleta iz srednješolskih in pošolskih skupin iz ljubljanskih in okoliških župnij. Bilo nas je petdeset, 24. februarja.

Pri vходу v eno izmed sob se je pogled vsakemu ustavil na velikem Kristusu. Ta leseni relief je bil bolj zgovoren od majhnega napisa: mir in tišina! To je bil prostor miru, zbranosti in premišljevanja.

Zvečer smo se seznanili med seboj. Sledila je ura molitve, v kateri smo premišljevali geslo naših duhovnih vaj: Kristus, nauči nas živeti! Obe drugi duhovni misli, Tagoreja in Župančiča, pa sta nam bili v pomoč na poti k novim odkritjem našega duhovnega življenja.

Ves naslednji dopoldan je bil izpolnjen s premišljevanjem primerno izbranih psalmov, ki so izražali molitveno držo pred Bogom. Ob spremljavi glasbe, ki je umirjala duha, smo ob počasnem branju teh psalmov skušali dojeti božjo priučujočnost.

Animatorji so nam razdelili velike fotografije z zelo različnimi tema-

mi: iz športa, narave; nekatere so prikazovale bedo človeka, druge spet veselje... Vsakdo od nas si je eno izbral in ob njej razmišljal, in potem misli tudi zapisal.

Ob fotografiji, ki je predstavljala viharnika, štrlečega v nebo, prekritega z oblaki, skozi nje pa poskušajo prodreti sončni žarki, si je nekdo zapisal tole razmišljanje:

*Široka poljana — naše življenje!
Eden izmed mnogih, ki je obstal
na svoji življenjski poti, ta osamelec.
V življenju je iztezal svoje prve
veje na široko. Toda ti, ki so stali
tako blizu, so mu bili vseeno tako
daleč in tuji. Svoje življenje je končal
v ognju: ali v zunanjem, ki so ga
zažgali drugi — ki so mu bili
daleč; ali pa se je kakor sveča po-
užil v notranjem ognju — v boju,
ki je divjal v njem, medtem ko je
iskal roko, ki bi ga podprla, ki bi
mu kazala pot in ki bi ga ne samo
naučila živeti, temveč predvsem, ki
bi mu dala moči, da bi v naučenem
vzdržal in vztrajal. V zadnjih vzdihih,
ali pa celo že mrtev, se vzpenja
v nebo, ker je opustil iskanje
bližnjega — njegove veje so široke
le spodaj. Veje so bile proti vrhu
vedno krajše. Na koncu je spoznal,
kam teži njegovo življenje: kvišku,
k luči, ki skuša prodreti skozi oblake.
Ti zastirajo sinje nebo — življenje.
Ko je živel, ni nikoli zares videl
popolnoma vsega. Vsakdanjost ga je
ubijala. Pred smrtjo pa je napočila
rdeča zarja, v kateri se je odločil,
kakor veja, ki sili kvišku in se ne
ozira, za luč. Luč pa je tako blizu,
in vendar tako daleč! Oblaki, ki so
velik del njegovega življenja, so
prekrili celotno nebo. Ob večerni
zarji je spoznal, da življenje teče
vedno dalje, in bo teklo tudi, ko
njega več ne bo. Toda hrepenenje
po luči in obenem po roki, ki mu to
luč daje, ga je utrudilo in mu je
podlegel. A ne kot drugi. Podlegel je
z zavestjo, da je Luč le ena in Roka
samo ena. Zaspal je v miru. Vsi, ki
so ga videli, so bili sicer blizu, a
vseeno daleč — niso spoznali
njegovega življenja in njegovega
hrepenenja po Roki in Luči.*

*

Po vsaki uri meditacije je bilo deset minut odmora. Po kosilu in nekajurnem odmoru, ki smo ga izkoristili za sprehod v lepo okolico, smo se ob 16h začeli pogovarjati o svojih vsakdanjih težavah. Mladi, ki se zdimo tako problematični, smo zavzeto razpravljali o veri, o vsakdanjem življenju... V skupinah po osem članov smo s skupnim delom prišli do važnih spoznanj: za življenje po evangeliju in za oznanjevanje Kristusa drugim, nam je neobhodno potrebna iskrena molitev, ki nam pogloblja vero. Vera, upanje in ljubezen! Kako vsega tega manj-

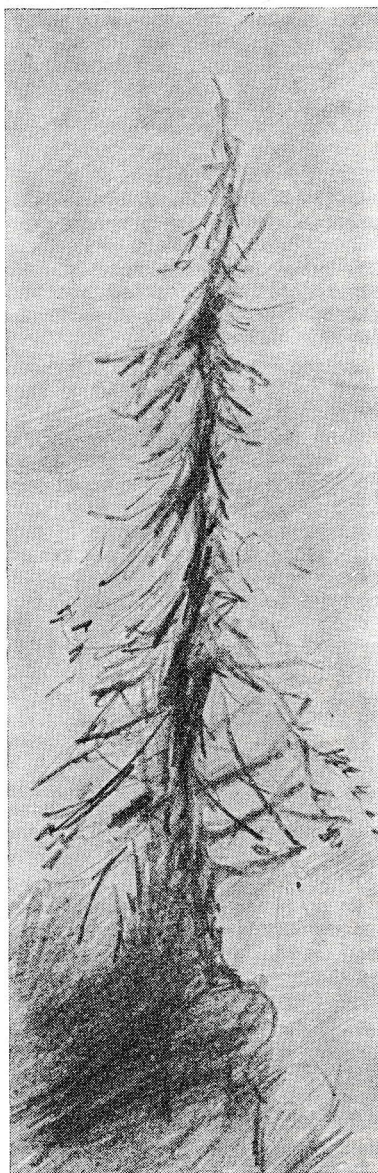
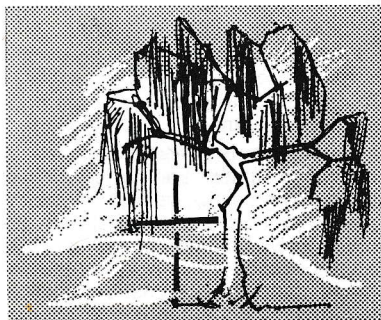
ka nam in svetu. Kako nam manjka moči, volje, prizadevnosti, da bi to ljubezen, dobroto, uresničevali. Zato potrebujemo Kristusa.

Po večerji smo imeli spokorno bogoslužje. Kleče smo ob nekaj diapozitivih premišljevali priliki o usmiljenem Samarijanu. To je bila priprava na spoved.

V nedeljo dopoldne smo po skupinah pripravljali sveto mašo, da bi jo res doživeli. Vsi smo sedeli okrog preprostega oltarja. Zbrano smo sodelovali pri ponovnem Jezusovem darovanju. Bilo je slovesno! Vsi smo se združili v istem cilju: spoznati Boga-Jezusa, ki nas uči živeti sredi zmaterializiranega sveta v ljubezni do vsakega človeka.

To so bile nepozabne duhovne vaje smo si rekli drug drugemu.

Rado Nahtigal

IZ ŽELIMLJEGA

DON BOSKOV PRAZNIK

Don Bosko je osebnost, ki danes skoraj nikomur ni neznana. Občudovali so ga v 19. stoletju, a danes ostaja vsaj enako privlačen, če ne še bolj. Kardiinal Faulhaber pravi:

»Don Bosko nam je pokazal, kako dragocene vrednosti leže na ulici. Moramo jih samo pobrati in jih usmeriti v pomoč kristjanom.«

In papež Leon XIII. ugotavlja:

»V don Bosku občudujem, kar je nadnaravno božjega. Božja roka se opazi v vsem don Boskovem salezijanskem delu. Če opazujete njegovo delo, se boste prepričali, da je z njim Bog.«

Ne morem verjeti, kako je ta »oče in učitelj mladine«, kot lik salezijanca iz prejšnjega stoletja, zašel mlade našega časa. Neprestano govorimo o njem na vseh sestankih in srečanjih, a se ne izčrpamo.

*

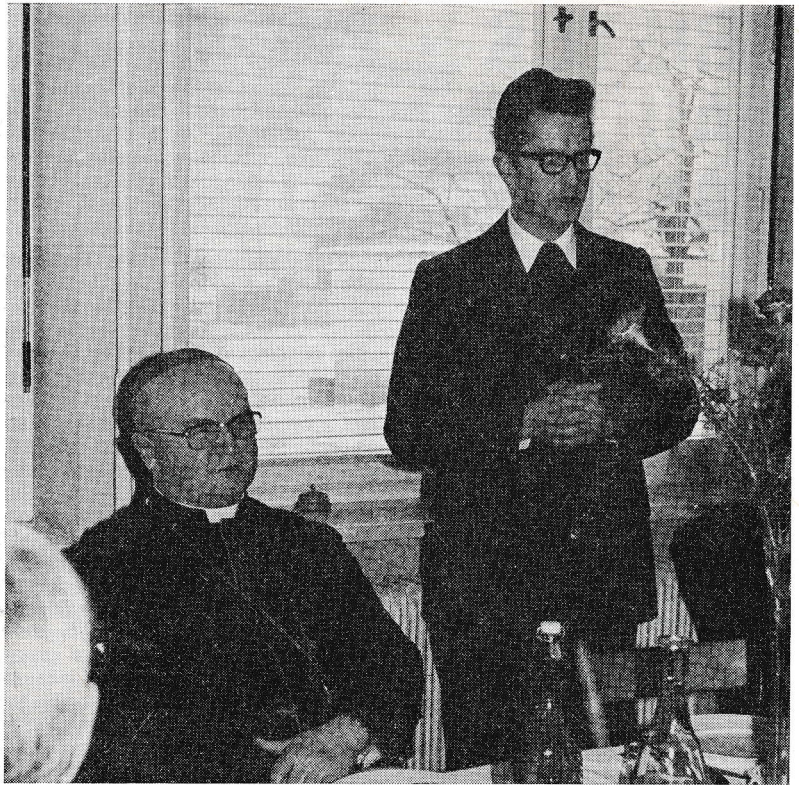
Letos smo za njegov praznik pripravljali tudi majhen program s pihalno godbo. Marsikdo je le nekaj dni pred praznikom dobil v roke svoje note, in vendar so posebno začetniki pokazali največje navdušenje in delavnost.

Samega praznika don Boskove smrti se je udeležil ljubljanski škof dr. Stanislav Lenič.

Tudi letošnje praznovanje je bilo res lepo in domače, kakor je to pri nas navada. Naša skupnost prejema velike božje darove in milosti, zato je bil to dan zahvale in molitve. Gospod škof je bil prevzet od navdušenja mladih, ki so v polni cerkvi s petjem in godbo slavili Gospoda. V homiliji je poudaril, da svetniki zopet postajajo moderni in lahko rečemo, da je don Bosko eden najpopularnejših. Čudil se je, da med salezijanci zmeraj najde veliko mladih, navdušenih obrazov, medtem, ko imajo drugi težave glede poklicev. Res, kjer je doma iskrenost in zavzetost za pristne vrednote, od tam more priti kaj dobrega. To je lahko nam vsem le priznanje in spodbuda.

Tukaj bi rad izrazil priložnost, da se zahvalim vsem, ki prispevajo svoj delež, da se pri nas veselje in navdušenje nad življenjem še povečuje. Priznati moramo, da je življenje naše ustanove v božjih rokah. Vendar se nam ne godi slabo, saj imamo toliko dobrih slovenskih ljudi, ki veliko žrtvujejo za razvoj salezijancev pri nas in v svetu.

B. Balažic

Škof dr. Stanislav Lenič in ravnatelj Anton Košir v Želimljem na don Boskov praznik

MLADI RAZMIŠLJAJO O GLASBI

Pred kratkim mi je nekdo pod nos zabrusil: »Ti, a ne zdržiš niti minute brez glasbe?«

Saj res. Glasba te spremlja na vsakem koraku. Če imaš prost čas, prižgeš tranzistor; študiraš ob hrupnih zvočnikih, še meditirati ne zmoremo v tišini.

Nič čudnega, saj je glasba že nekoč dajala tempo človekovemu delu. Razumljivo je, da se ob veseli poskočnici ne moreš držati kisló — le gluhi bi ostali neprizadeti. Prav tako žalostinka prenaša svoje tragične sekvence na človeka in vpliva na njegovo razpoloženje.

Ko je bil Janez Bosko star petnajst let, je šel v šole. Pri krojaču Robertu, ki je bil obenem organist, se je mladi Bosko že takoj na začetku z veseljem oprijel glasbene umetnosti. Poleg enoglasnih cerkvenih pesmi, se je kmalu navadil tudi težjih skladb in jih z velikim uspehom izvajal sam ali v zboru. Obenem se je začel učiti na gosli

in neki star harmonij, s čimer se je hotel sposobiti za orgljanje.

Bil sem nekoliko radoveden. Mladim sobratom in novincem sem postavil naslednje vprašanje:

Kakšno vlogo je imela glasba pri don Boskovem pastoralnem delu?

— Don Boska si brez glasbe in petja ne morem predstavljati. Prepričan sem, da salezijanske družbe ne bi bilo — vsaj v tej obliki ne, če bi don Bosko ne bil obdarjen tudi z glasbenim talentom! (Janez)

— Don Bosko je hotel, da bi bilo v vsakem oratoriju doma veselje — to se pa najlažje doseže s pomočjo glasbe. (Janko)

— Glasba je vplivala na srce in domišljijo fantov; kar jih je oplemenitilo, dvigalo in delalo boljše. V glasbi je don Bosko videl eno izmed skrivnosti vzgojnega uspeha. Saj je nekoč nekemu duhovniku rekel: Oratorij brez glasbe je kakor telo brez duše. (Stane)

— Z glasbo je don Bosko skupaj s svojo družino fantov in pozneje salezijancev, izkazoval Bogu ljubezen in hvalo. Med fanti pa je po eni strani razvijal njihove sposobnosti (dinamizem, delavnost) in po drugi strani ustvarjal veselo ozračje. (Ciril)

Nekoč je don Bosko odvedel svoje paglavce h Gospe na stebru. S tremi čolni so se peljali čez Pad. Ko so bili na sredini reke, so zapeli. Ljudje na bregu so se začeli ustavljati in poslušati, potem so vsi zamaknjeni v pesem, po suhem šli za čolni. Medtem je nekaj troben-tačev, ki so po naključju prišli mimo, ujelo lahki napev in so spremljali pesem, kar je učinek še povečalo. Prebivalci pri Gospe na stebru so kar drli iz hiš; ko so čolni pristali, je okoli tisoč ljudi čakalo na sprejem mladih pevcev. To je bil prvi zmagoslavni pohod malih don Boskovih pevcev; pozneje jim je sledilo še tisoč drugih, na vseh koncih in krajih. (Lemoine: Sv. Janez Bosko; Ljubljana-Rakovnik, 1934; str. 108)

Mladi nadaljujejo:

— Koliko se je takrat govorilo o godbi, ki se je začela z neko staro razglašeno trobento in bobnom na travniku. Godba je bila še komaj v začetku razvoja. Zato je bila to revolucija. (Metod)

— Če hočemo, da je lepa harmonija, morajo biti instrumenti uglašeni in vsi morajo poslušati dirigenta. Tako so bili fantje ubrani med seboj in so poslušali don Boska. Zelo rad je imel godbo na pihala, kjer je nastopalo veliko fantov. Skupne vaje in skupni interesi so jih namreč med seboj povezovali. (Herman)

Če nekoliko natančneje pogledamo svet v katerem živimo, se mi zdi, da postaja danes glasba neke vrste problem. Predvsem mladina je skoraj obsedena od moderne ritmike. Skoraj ne boste našli mladega človeka, ki se ne bi navduševal za jazz, rock and roll itd. Glasba tako dobiva neko svojevrstno mesto pri vzgoji.

Mladi so na vprašanje: **Kakšen pomen ima glasba pri vzgoji**, takole odgovarjali:

— Pospešuje družinskega duha. Glasba je posredovalka zdravih idej in neskajjenega veselja. (Tone)

— Glasba združuje srca v veselju. Skupnost, v kateri se goji glasba, je vesela skupnost. Nujno je, da je v vsaki skupnosti neko odgovoren za to, da bo navduševal in pospeševal glasbeno udejstvovanje, pa naj bo to zborovsko petje, instrumentalno glasbo, ali kakšno drugo glasbeno dejavnost. Mislim, da je s pomočjo glasbe zelo lahko priti v stik s komerkoli. (Janko)

— Glasba ima pri vzgoji nenadomestljivo mesto. Mladi se ob njej

Mladi salezijanci pejejo pod vodstvom Toneta Liparja

uče vztrajnosti, raste jim neka stopnja samozavesti, ob njej spoznava jo tudi lepoto in vrednost sveta ter se uče male poti, kako priti do izbranega cilja. (Janez)

— Lahko zelo vpliva na razvoj fantazije mladega človeka. Zaposli ga, mu oplemeniti ideal ter ga tako pripravlja na pošteno življenje. (Stane)

Med odgovori vidimo samo pozitivna stališča, vendar lahko glasba pomeni tudi degeneracijo pri mladem človeku. Pomislimo samo na najmodernejšo, ekstravagantno potezo jazza in rock and rolla.

Sveti Janez Bosko takole pripoveduje:

»Prav nekaj nevesečnega se mi je pripetilo v Crovelliju, zraven Buttigliere. Za praznik sv. Jerneja me je stric povabil, naj pridem k cerkvenemu opravilu, da bom pel in igral na gosli; gosli so bile namreč moje najljubše glasbilo, pa tedaj sem se jim bil že odpovedal. V cerkvi je vse lepo poteklo. Kosilo je bilo pri stricu, ki je bil tistikrat praznični starešina. Tudi pri kosilu ni bilo nič graje vrednega. Udeležil se ga je celo župnik. Po kosilu pa so me gostje prosili, da bi jim kaj veselega zaigral. Odklonil sem. Oni so pa le silili, češ, da hočejo slišati katero mojih mojstrskih. Odgovoril sem jim, da sem pustil gosli doma in da tu nimajo takega glasbila. »Kar se pa tega tiče, se dvigne eden od gostov, »ti lahko takoj pomagamo. On ima gosli, ponje pojdem pa nam zaigraš. In je odhitel kot veter in se vrnil z goslimi. Jaz pa sem se še zmeraj ustavljal. Tedaj se oglasi neki muzikant: »Vsaj spremljali me boste. Jaz bom igral prvi glas, vi pa drugega. Nesrečnež! Nisem se znal ustavljati. Vzel sem gosli in začel igrati. Čez nekaj časa mi udari na uho zamolkel šum in cepet, kakor bi skakala

množica. Tedaj stopim k oknu in na dvorišču zagledam gručo ljudi, ki so plesali ob zvoku mojih gosli. Ne da se povedati, nejevolja me je popadla tisti trenutek. Zaripel od srda se obrnem k gostom: »Kako, jaz, ki vedno vpijem proti takim prireditvam, jaz da sem dal priliko za ples? Odslej nikoli več. Nate, tu imate gosli, nesite jih gospodarju in mu recite, da se lepo zahvalim in da jih nič več ne potrebujem. Ko sem to rekel, se takoj napotim domov. Doma snamem svoje gosli s kljuke, jih vržem na tla in poteptam, da so se razletele na tisoč koscev. Odslej se gosli nisem več dotaknil, tudi pri cerkvenih opravilih ne, čeprav sem imel večkrat priliko. Tako sem bil obljubil in sem obljubo tudi držal. Pozneje sem sicer poučeval igranje na gosli, toda v roke jih nisem vzel nikoli. (Lemoine, Sv. Janez Bosko, Ljubljana-Rakovnik, 1934, str. 79—80)

Preselimo se glede glasbe na konkretno področje — v Želimlje. Med štiridesetimi fanti bo gotovo nekaj takih, ki so dobri pevci in izvajalci skladb. Zdi se mi, da ne smemo reči »nekaj«, ampak »vsi«. Navdušenje za glasbo je res veliko, saj ima vsaka skupina svoj ansambel z zborom. Res stojimo mnogokrat pred problemom, da zbori in ansambli vadijo le pred nastopi. Ni rednih vaj, zato ni najboljše kvalitete. Vendar se mi zdi, da je bil letos gospod škof dr. Stanislav Leič kar zadovoljen z igranjem naše godbe. Kdo ne bi še sam začel z ного udarjati takta znamenitega marša »Vivat Praga«! Godba še ostaja. Ne zato, ker bi bila preveč vabljiva, in popularna, ampak, ker je salezijanska. Kot si mnogi niso mogli predstavljati don Boskovega zavoda brez godbe, tako danes tudi v Želimlje spada godba.

B. BLAŽIČ

NAŠI MISIJONARJI...

Naši mladi v Želimljem pogosto pišejo misijonarjem in marsikdo jim končno tudi kaj odgovori. Tako so zadnje čase prejeli več misijonskih pisem iz raznih delov sveta.

Najbolj priden za pisanje je naš misijonski starosta Andrej Majcen. Nas pa bo morda bolj zanimal zadnji odstavek pisma o sedanjem njegovem življenju. Takole pravi:

»Mislim sem ti že prej odgovoriti, pa sem precej zaposlen. Pa tudi leta se mi že poznajo, saj lezem že v svoje 74. leto. Poleg raznih duhovnih nagovorov sem zaposlen tudi s spovedovanjem in pa na bolniškem oddelku v naši šoli, kjer imamo tisoč gojencev. Pred božičem smo imeli tridnevni športni teden in si lahko misliš, da je vedno nekaj opraskanih, ali imajo gripo in kakšno drugo težavo. Tako so me zaposlili, da sem bil zvečer čisto zbit, nezmožen, da bi sedel za pisalni stroj. Včeraj sem bil na božični proslavi na stadionu, ki so jo priredili obe glavni krščanski veroizpovedi: katoličani in protestanti. Gledalcev je bilo več deset tisočev kristjanov. Govoril je naš škof in več pastorej. Protestantske in katoliške šole so pripravile zelo lepe prizore in petje. Med njimi se je zelo postavila naša tehnična šola z ansambli tamburašev. Tako smo videli, da nas je tistih, ki verujemo v Kristusa kar precej sredi tega zelo poganskega mesta... Moli tudi ti za spreobrnjenje mojih dragih salezijanskih gojencev in mladine našega mladinskega doma.

x

Med drugimi misijonskimi pismi je morda najbolj »izredno« tisto iz Indije od Ivana Kešpreta: izredno zato, ker skoraj nikoli ne piše. Tole pravi: Zdi se mi, da sem vam dolžan precej odgovorov. Priznam, da zelo težko najdem čas za pisanje. V prejšnjih letih sem bil bolj prost, zdaj pa se moram boriti za vsak trenutek. Delo v strokovni šoli mi vzame ves čas. Tistim, ki so mi pisali, izrekam toplo zahvalo za pozornost. Naj bodo te vrstice namenjene predvsem njim. — Vaša polja in gozdove najbrž pokriva sneg. Tukaj pa imamo najprijetnejše mesece. Po dveh mesecih deževne dobe je nebo spet jasno. Monsun se je poslovil z zadnjimi nalivi in takim grmenjem, da so se stavbe kar tresle. Vodnjaki in jezera so se spet napolnila. Do junija bo dovolj vode za namakanje rižnih polj in za pogon turbin.

Letos nas je obiskal izredno hud ciklon. Sicer imamo vsako leto po dva ali tri, a tako močnega že ve-

liko let ne pomnijo. V Madrasu smo ga pričakovali, a nam je prizanesel. Valil se je 170 km vzhodno od mesta, v več sto kilometrih širine. Čutili smo njegovo moč, t. j. tropske nalive in vihar. Ko je prihrumel na suho, je s seboj potegnil 7 metrov visoko steno morja, ki je do 20 km v globino vse preplavila in uničila. Cele vasi so izginile. Računajo, da je bilo nad 50.000 žrtev. Vojaštvo je samo v enem dnevu pokopalo 5000 trupel. Tudi našim zavodom v tem kraju ni prizaneslo. Škoda v njih je velika, a smrtnih žrtev ni bilo. V hiši, kjer imamo 50 najrevnejših fantov — med njimi mnogo pohabljenih — je odneslo streho kot bi pihnil. Bilo je ponoči, elektrika je odpovedala in lilo je kot iz škafa. Ravnatelj je prestrašen priteknel in klical fante. Drug za drugim so prilezli izpod klopi, kjer so našli vsaj malo zavetja pred dežjem in drugimi še nevarnejšimi padavinami. Po zraku je namreč nosilo strešnike, azbestove plošče in dele polomljenih dreves. Uboga Indija! V mnoge družine se je naselila žalost in neutolažljiv jok. Matere so klicale otroke, mož ženo, ali obratno. V nekaj trenutkih je vse izginilo...

Iskrene pozdrave vsem od najstarejšega do najmlajšega. Posebeno še tistim, s katerimi sem skupaj sedel pri radniški ali rakovniški mizi... Podpirajte nas z molitvami, da bi drevo indijske Cerkve bujno rastle!

Madras, 16. I. 1978

x

Še dva sobrata pomočnika sta nam pisala iz misijonov: najmlajši in najstarejši. Prvi je Janko Hribar na Filipinih, drugi pa diakon Anton Gomboši, ki je prvi slovenski sobrat pomočnik v službi Cerkve in ljudstva kot diakon. Takole piše novincu, ki ga je vprašal za nekaj podatkov:

Kakšno je moje življenje? Vstanem ob štirih zjutraj, zmolim hvalnice, opravih premišljevanje in sem pri maši. Po zajtrku pa me že čaka mladina na dvorišču. Karih 300 jih je. Čeprav sem star že 84 let, imam še vsak dan eno uro verouka. V zavodu imamo 530 gojencev, pa nas je samo sedem salezijancev. Zato imamo veliko zunanjih učiteljev in profesorjev. Žetev je velika, delavec pa malo.

Vsak večer moram v cerkev, ker je vedno veliko ljudi pri maši in jaz pomagam obhajati. Kadar je slovesna maša, sem za diakona. Ob nedeljah imamo devet maš in jaz pri vseh obhajam. Vsak mesec ima-

mo tako okrog 20 tisoč obhajil.

Naš najmlajši misijonar pa takole piše med drugim:

»Naše šolsko leto se že nagiblje h koncu. Končamo za veliko noč. Tudi v moji delavnici je zelo živahno: 60 fantov pridno dela na strojih in se usposablja, da postanejo mehaniki. Za nas, ki jih nadziramo, pa je dela čez glavo od jutra do mraka. Sedaj so tukaj pri nas malo bolj hladni dnevi, saj doseže toplota »samo« 27° C, v maju bo pa najhujša vročina, do 40° C.

Naj končam z lepimi pozdravi za vse, posebno g. ravnatelja in g. magistra. Posebno se zahvaljujem tistim, ki se me kaj spominjate v molitvi, ker jo zelo potrebujem... Vaš v Don Bosku vdani Janko Hribar.

x

Končno še prijazen odgovor novincu, ki zbira podatke od vseh naših misijonarjev, od najbolj učenega slovenskega salezijanskega misijonarja, Aleksandra Hrovata. Piše iz Valparaisa v Čilu:

»V Čile sem prišel decembra 1932, v duhovnika sem bil posvečen 1942 in sem več let delal v našem zavodu »El Patrocinio« v Santiagu. Že takrat sva skupaj z drugim sobratom izdala knjige za biologijo, ki so se razširile po vsej državi. — Od l. 1957 pa delam kot profesor na Katoliški univerzi v Valparaisu, kjer sem tudi ravnatelj oddelka za biologijo. Moje delo je seveda pouk pa tudi raziskovanje. S svojimi sodelavci raziskujemo molekularni pomen raka na želodcu. Do sedaj smo že precej dosegli ter upamo, da bomo še več. — Ob nedeljah pa vsi salezijanci gremo v predmestja, kjer so potrebe po duhovnikih največje (25. II. 1978).

Drugi slovenski salezijanci v Čilu so še Petek, Schnurer, Gril in pomočnik Mirko Jerala. Tukaj je na jugu mnogo Dalmatincev, med katerimi je deloval misijonar Martin Maroša. Na Rakovniku je sedaj tudi sobrat pomočnik Prevč, ki je tudi deloval v Čilu...

Zbral I. Zupan

...IN MISIJONARKE

**Pismo s. Ivane Perovšek
iz Argentine**

Rio Gallegos, 27. 11. 1977

Moje življenje gre proti Kalvariji. Jezus je trikrat padel, jaz pa še večkrat. Zadnja dva padca sta bila najhujša: pri prvem sem si močno poškodovala kolena, pa so mi določili počitek — pri drugem padcu sem pa omedlela. Ko sem se vrnila k zavesti in sem videla na tleh kri, sem vprašala: »Zakaj pa je to?« Tukaj sem spoznala božjo previdnost, ki me je rešila smrti. Skoraj bi izgubila eno oko, ker so se mi očala zdrobila in drobci stekla so se mi

zapičili v čelo. Takoj so me peljali k zdravniku. Izdril mi je drobce in zakrpal odprto rano. Božja previdnost me vedno spremlja: zdaj se mi je čelo tako pozdravilo, da se rana niti ne pozna več. Prav hvaležna sem Bogu za vse milosti, ki mi jih je podelil v mojem dolgem življenju. Prosim Vas, da mi Vi pomagate zahvaliti Boga pa tudi sv. angela varuha, ki me vedno spremlja.

Sedim v delavnici, pletem in molim in berem, dokler mi dobri Bog ohrani vid. Sem zdrava, samo revmatizem me muči, da težko pišem — hodim počasi in kadar me sestre srečajo, pritečejo, da me spremljajo. Med podpisi me je razveselilo

ime s. Marije Kmetič, ki jo poznam. Brala sem o njenem umrlem bratu, da je bil duhovni voditelj po duhu sv. Frančiška Saleškega. — Še zdaj se spomnim besed, ki mi jih je izrekla v Nizzzi, »da le toliko napredujemo, kolikor premagamo same sebe!« — Tukaj se lepo utrjuje don Boskov duh. V višjih šolah je bilo letos 131 učenk, v nižjih 304 — notranjih gojenk je 36, vse iz višjih šol. Lepo cvete evharistična in marijanska pobožnost: to je tudi dar Vaših molitev.

x

To je bilo zadnje pismo s. Ivane Perovšek. Dne 11. marca 1978 je v 89. letu starosti umrla v Rio Gallegos od oslabelosti. Njeno življenjsko pot smo orisali v SV 1976 št. 2. Bila je svetniška redovnica.

**MISIJONARKA
s. ANTONIJA CVETKO
PRIPOVEDUJE**

V januarju se je za mesec dni vrnila v domovino naša misijonarka s. Antonija Cvetko, doma iz Bučevca, župnija Križevci pri Ljutomeru. Med živahnim kramljanjem smo jo vprašale o tem in onem.

S. Antonija, zanima nas, kako ste prišli do redovnega poklica v družbi Hčera Marije Pomočnice?

Kot dekle sem rada hodila k sv. maši v salezijanski zavod v Veržuju. Občudovala sem vzorno vedenje tedanjih aspirantov, pa tudi pridige, ki sem jih tam slišala, so name lepo vplivale. Posebno se spominjam g. Vogrina, kako je zaključeval svoje pridige s kakšnim praktičnim sklepom, ki me je potem spremljal cel teden. Začutila sem, kako mi je kakšno delo, prej neprijetno, postajalo vedno bolj lahko: dobila sem veselje do njega in do malih žrtvic, ki nam jih je priporočal. Prej nisem vedela, da je to nekaj zaslužnega: mladina živi pač brez ciljev in idealov, če jih odrasli ne usmerjajo v nadnaravni svet!

Nekega 24. maja sva se s prijateljico udeležili v Veržuju procesije Marije Pomočnice. Na povratku se je ta ustavila malo pri nas in pustila na mizi sliko sv. M. Mazzarello, ko od don Boska prejema pravila svoje družbe. Ob pogledu nanjo me je »nekaj zgrabilo«: začutila sem iskreno željo, da bi tudi jaz vstopila v njeno družbo. Spovednik mi je svetoval, naj počakam še dve leti, ko se bodo sestre vrnila iz Italije v domovino. In res, po dveh letih so dospela v Ljubljano. S. Alojzija Domanjko, njihova predstojnica, doma iz moje vasi, je prišla obiskat svoje domače. Neko jutro sem jo pospremila v cerkev in spotoma

Ko sem bila na Kubi

S. Antonija Cvetko, bivša misijonarka na Kubi

sva se dogovorili: povabila me je v Ljubljano, pozneje bi pa odpotovala v Italijo v noviciat. — Kmalu sem se odločila. Moja mama, zaskrbljena, zakaj bi morala iti v tujino, me je boječe vprašala: »Pa ne boš morda potem odpotovala v misijone?« — Šele tisti trenutek mi je prišlo na misel, da bi lahko postala tudi misijonarka. — Odšla sem v Ljubljano na Selo, kjer so naše sestre skrbele za gospodinjstvo v deškem vzgajališču. Potem sva s sovrstnico, s. Matildo Knez odpotovali v Italijo. V Padovi sem naredila aspirantat, v Benetkah postulat in v Coneglianu noviciat. V bližnjem dekliškem zavodu »Imma-

colata« sem potem delovala sedem let.

Kdaj ste se potem odločili za misijone?

Že v noviciatu sem napravila posebno prošnjo, da bi šla v misijone. Bila je sprejeta in odločili so me za Kubo. Najprej sem z drugimi misijonarkami odpotovala za nekaj mesecev v Španijo, kjer sem se naučila španskega jezika, ki mi je potem na Kubi dobro služil. Potem smo preplule Ocean, se ustavile za 10 dni v New Yorku in končno dospela na cilj.

Novinke HMP

Nadaljevanje prihodnjič

Novo vodstvo salezijanske družbe: v sredi novi vrhovni predstojnik Egidij Viganò, prvi v drugi vrsti na desni naš novi pokrajinski svetovalec Roger Van Severen

Pismo misijonarke s. Veronike Bakan iz Equadora

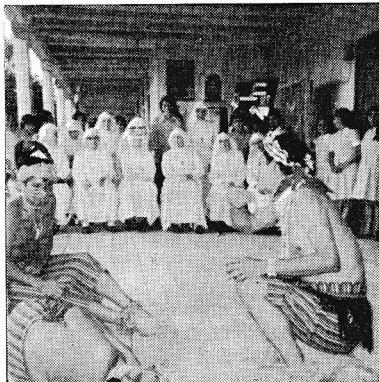
Quito, 6. 12. 1977

Pišem Vam iz Quita, kjer se nahajam na sestanku inšpektorialnega sveta. Z veseljem uporabim to priložnost, da Vam odgovorim, po dolgem molku, ki mi ga boste v svoji dobroti gotovo odpustili.

Predvsem se Vam zahvalim za Vaše lepo in ljubeznivo pismence z Vašimi lepimi novicami, ki ste mi ga poslali ob priložnosti misijonske nedelje z datumom 20. oktobra, a sem ga prejela šele sredi novembra.

Sem že štiri mesece na novi postojanki v Sucua, hvala Bogu, prosta odgovorne ravnateljске službe. Nadomeščam namreč ravnateljico te hiše, ki se nahaja v Rimu na tečaju za stalno oblikovanje sester. Po njenem povratku bo moja služba ta, da bom obiskovala posamezne misijonske postojanke in bom kot vizitatorica ostala v vsaki hiši po 10 dni skupaj z našimi dragimi misijonarkami. — To Vam sporočam zato, da Vas zaprosim pomoči molitve, kajti, kot Vi sami to dobro razumete: naloga ni lahka.

Junija in julija, prav v času, ko se je nahajala v naši hiši m. Ilka, sem bila zelo bolna: imela sem bronhomeomonijo. A s pomočjo nebeške Matere Marije Pomočnice in naše drage s. Marije Troncatti, sem okrevala in upam, da bom mogla s pomočjo Vaših molitev, še nekaj časa nadaljevati svoje delo med misijonarkami.

S. Veronika Bakan med Indijanci Šuari v Ekvadorju (peta z leve)

Marca smo imele srečo, da nas je obiskala naša draga m. Lidia Carini, zastopnica misijonov, in nam je zapustila nepozaben spomin materinske dobrote. Bila sem srečna, da sem jo lahko spremljala v kakšno oddaljeno postojanko. Prilagam Vam fotografijo, kjer ji Šuari, zadovoljni, da jih je prišla obiskat, prikazujejo njihove narodne plesne. Ob tej priložnosti smo poučevale v verouku skupino Šuarov, od katerih smo jih 30 odraslih pripravile na sv. krst. Slovesnost je vodil sam škof. Imamo še druge postojanke, kjer misijonarimo med odraslimi: pripravljamo jih na krst, obhajilo. Starše učimo, kako naj pripravijo svoje otroke na krst, poučujemo katekizem v naših zavodih in šolah za dekleta. Moram reči, da nam dela ne manjka, a premalo je delavcev. Upam, da nam bodo prišle nove moči na pomoč, a da bodo zares trdni poklici, ker z nekaterimi imamo slabe izkušnje. Moramo res veliko moliti za vztrajnost poklicev!

Ponovno se Vam zahvalim za pismo, pa tudi vsem Vašim sestrkam, ki so se podpisale.

Zbrala s. Darinka

LISTI ŽIVLJENJA SE ŽE BLESTIJO

MALA KRONIKA Z GORNJEGA TRGA

»Pa še kdo naj to mi reče, da neumna moda je...«, da v današnjem času mlado deklo zapusti svet in vstopi v samostan, kjer »čepi« v kakšnem zapuščenem, temačnem kotu in ves dan moli ter objokuje svet. To so zmotne predstave ljudi, ki o našem življenju niso bili nikdar poučeni in so zbrali skupaj vse tisto, kar so najbolj neslanega slišali o redovnicah.

Res je naše življenje molitev — a to ni »drdranje« rožnih vencev, pač pa je molitev naše vsakdanje življenje: delo, učenje, tudi naše šale in razigranosti, ki prihajajo iz vedrega duha.

Najboljše potrdilo za to naj bo naša mala kronika z Gornjega trga v Ljubljani.

V petek, 24. februarja, na spominski dan Marije Pomočnice, se je očetovsko odzval našemu povabilu salezijanski inspektor g. Rudi Borštnik. Srečanje se je združeno s Kristusom začelo s sveto mašo v naši lepi kapelici. Bile smo med prvimi, ki smo zvedele najbolj sveže ustne novice o 21. zasedanju salezijanskega občnega zbora. Gospod inspektor nam je v enourni

konferenci podrobneje razložil način dela in dosežke tega zbora. Dlje pa se je ustavil pri za nas zelo zanimivi temi, ko nam je pripovedoval o srečanju z našo vrhovno materjo Ersilijo Canta. Ko je odhajal, torba kar ni hotela z njim, in se je tedaj spomnil, da jo težijo spominki, ki jih je blagoslovil sveti oče, in nam jih je razdelil.

Prazniki pri nas so vedno slovesni in doživeti. Postni čas in prve velikonočne dni smo doživljale v večji zbranosti in molitvi, radostno vstajenje Kristusovo pa smo izpolnile s salezijanskim razigranim živžavom.

Pomladansko vreme marca je tudi nas večkrat vabilo ven. Tako smo se eno soboto odpravile proti Rudniku. Prijetna jasica je bila več kot primerna za naše »burke«, ki smo jih tam uganjale. Kratka meditacija, združena s petjem ob spremeljavi gozdnih prebivalcev, nam je duhovno obogatila naš dan. Verjetno pa to ni bilo dovolj. V višjih načrtih je bilo, da smo zamudile avtobus in se tako v lepi cerkvi udeležile svete maše. Zaskrbljene so nas v trdnem mraku pričakale sestre.

Za 16. april, na nedeljo duhovnih poklicev, smo se z molitvijo že prej

pripravljale. V nedeljo smo samo še »postavile piko na i«, ko smo na Rakovniku sodelovale pri mladinski maši. Skušale smo, ne toliko z besedami kot z našo prisotnostjo pokazati, kako srečne in zadovoljne smo me, ki smo izbrale redovniški poklic. Me, mlade aspirantke, bi rade pokazale svetu, da Bog še vedno kliče, da molitve mnogih niso zastoj, da imajo v srcih mladine še vedno učinek Kristusove besede: »Pridi in hodi za menoj!«

Kako lepo je sestriško življenje, pa smo ponovno občutile v ponedeljek, 17. aprila, ko nas je obiskalo 27 sester iz Italije. Posebno za nas mlade je bilo to srečanje posebno doživetje. Občutile smo, kako so sestre srečne, ko vidijo, da naša družba živi, da prihajajo novi poklici. Tudi to nam je spodbuda, da smo še bolj navdušene, da z optimističnim pogumom gremo cilju naproti.

Dolgčas nam zares ni. Po teh dogodkih se sedaj pridno pripravljamo na duhovne vaje, ki jih bomo imele od 28. aprila do 2. maja na Bledu. Skupaj z mnogimi dekleti si bomo nabrale novih duhovnih moči za leto, ki bo spet bližje našemu cilju.

Če kdo podvomi o pristnosti naše male kronike, naj nas obišče in se prepriča. Nasvidenje!

Mira

Na levi: Vrhovni predstojnik Egidij Viganò z našim inspektorjem Rudijem Borštnikom in Stankom Hočevarjem na levi ter hrvaškim inspektorjem Milanom Litrićem na desni pred baziliko Sv. Petra v Rimu
Na desni: Aspirantke Hčera Marije Pomočnice v rakovniški cerkvi za svetovni dan poklicev, 16. aprila 1978

IZ DRUŽINE MOLILCEV

Medtem ko se mnogi molilci za duhovne poklice že dolgo pripravljajo na 2. dan skupne molitve na Rakovniku, mi nekateri pišejo marsikaj tako lepega, da bi morda tudi drugim koristilo za spodbudo.

Z Gorenjske piše kmečka gospodinja: »M. F. (starejša molilka) vam pošilja za dve maši in za Vestnik. V nedeljo po maši je prišla k nam in mi med pogovorom zaupala, da vstane že ob treh zjutraj, da lahko pride s hribov k prvi maši v dolino... To so žrtve, ki jih pozna samo Bog... Mogoče smo z našimi tukajšnjimi molilkami že izprosile kak poklic, ker letos so šli 3 fantje iz naše fare v vipavsko semenišče, eden pa v ljubljansko...« (M. K.)

Tudi M. Ž. s Primorske je srečna: »Edini moški molilec iz naše skupine... se je vpisal v semenišče v Vipavi. Prosim, molite zanj, da bi mu Bog dal potrebnih milosti... Odločil se je čisto sam.

Z Dolenjske piše navdušena molilka: »Prepričana sem, da moja molitev ne bo zastoj. Če ne bom izprosila milost poklica svojim otrokom, bom pa komu drugemu. Jaz molim za duhovniške in redovniške poklice že preko 20 let. Ko sem nekoč to povedala župniku, mi je predložil, naj bi se priključila družini vaših molilcev. Zelo sem bila vesela te spodbude in danes sem srečna, da nas je že toliko. Presenečena sem bila, ko se nas je toliko zbralo lani na Rakovniku... Kjub nesreči, ko mi je mož ob smrti pred leti zapustil 4 otroke, sem srečna, ker mi je to trpljenje še bolj utrdilo vero. Nikoli se ne bom mogla dovolj zahvaliti Bogu za dar vere... Samo to si želim, da bi tudi moji otroci ostali verni in Bogu hvaležni za vse...« (C. F.)

O svojih otrokih govori tudi molilka iz vzhodne Štajerske: »Ker imam otroke, vem, da dostikrat niti lepa beseda ne zaleže. Nekateri starši ob takih trenutkih zmerjajo in preklinjajo. S tem se nikamor ne pride. Takrat jaz raje vzdihnem k Bogu: »Moj Bog, pomagaj otroku in meni!« In če še poljubiš Križanega, si potolažen in miren kljub otrokovi upornosti. Tedaj jih lažje z blago besedo poučim. Taka žrtev in molitev največ zaleže... Moja služba je še vedno med bolnimi in onemoglimi kot negovalka. To delo opravljam z notranjim zadovoljstvom, saj čutim, da me Jezus spremlja k vsaki bolniški postelji. Zelo ljubim predvsem starejše, se rada z njimi pogovarjam in jim pomagam. Vse ljudi rada imam, saj je tudi Jezus tako ljubezniv do nas vseh.« (K. O.)

Z nekoliko grenkobe piše upokojenka iz Ljubljane: »Res je, veliko moramo moliti za našo mladino, saj starši malo ali nič ne molijo. Sicer pa, kako naj molijo, ko vse gre v službo? Denar je več vreden kot otroci! Kako naj bodo otroci verni, ko se pa starši nimajo časa z njimi pogovoriti o veri, kaj šele, da bi z njimi kaj molili? Kam bomo prišli, če ne bo več v naši vzgoji ljubezni do Jezusa in Marije?«

Vendar ni povsod tako črno. Še se najdejo žene in matere, ki so optimistične. Ena takih mi piše iz gorenjskega kota: »Nisem več zaposlena in živimo le z eno plačo, ki ni velika. Zato gre včasih bolj trdo, vendar sem vseeno srečna. Službo sem pustila zaradi otrok, ki jim je treba pri učenju precej pomagati. Zavedam se, da je otrokova sreča važnejša od vseh zakladov, ki jih kopičimo na zemlji. Laž-

je se jim posvetim. Kar je pa najvažnejše: čas imam za sproščeno versko vzgojo. Otroci se tega dobro zavedajo in so zelo srečni, ker sem jim vedno na razpolago. Saj tako občutijo šele vso toplino doma... Sedaj, ko sem doma, se mi zdi, da se približujemo pravemu družinskemu vzdušju. Tudi TV nas ne moti, ker smo jo dali zapečatiti: hvala Bogu! Tako se ob večerih motimo z duhovnim branjem... Pomotoma ste mi poslali dva izvoda knjige dr. Jenka 'Družina, domača Cerkev', eno smo pa že prej kupili v župnišću. Sedaj imamo kar tri, vendar se mi zdi škoda oddati jih naprej. Razdelili smo si jih kar med seboj: vsakemu otroku eno, tretjo pa si deliva z možem. Zvečer jo večkrat berem naglas. Vsi radi poslušajo... (M. T.)

Tudi naša mladina je včasih izredno zavzeta. Poslušajmo dijakinjo iz Novega mesta: »Molitveni namen za februar mi je zelo všeč, saj govori o nas, mladih. Čeprav je med nami veliko takih, ki ne verujejo v Boga, ker niso bili tako vzgojeni, pa mnogi od njih pričajo zanj, saj so dobri in plemeniti. So pa potrebni naše molitve.« — Že jeseni pa mi je pisala ista M. J.: »Vsak večer molim. Zdaj pa bom več razmišljanja posvetila splošnemu molitvenemu namenu o družini. Potrebno je, da molimo za družino. Pri tem se spomnim mojih prijateljic: nekatere žive v srečnih, krščanskih družinah. Dom drugih pa je prazen, hladen in pust. Taka dekleta si ne žele priti domov, zato postopajo... Za take družine je treba moliti.« Še prej je pisala: »Molim za poklice... Redno hodim k mladinskemu verouku. To mi je v veliko veselje! Pogovarjamo se o vsem, kar nas zanima in dostikrat vneto sodelujem v debati.«

Mati iz Bele Krajine piše: »Hvala za vabilo na Rakovnik. Upam, da bom lahko šla. Vesela sem, da sem se seznanila s to molitveno družino. Tudi sama sem že prej molila v ta namen. Odkar sem se poročila, sem vedno Boga prosila, da bi kateri mojih sinov postal duhovnik. Ta želja se mi je spolnila: Bog mu daj stanovitnost!... Priznati moram, da morda premalo molim, a vse svoje delo in trpljenje darujem za poklice.«

Dobra molilka A. E. poroča: »Iskreno vam povem, da ne molimo samo neko obvezno desetko, ampak cel rožni venec, pa še veliko drugih molitev. Obenem pa darujemo veliko žrtvic, premagovanj

Salezijanke in gojenke pozdravljajo salezijanski zbor v Rimu

ter tiho in vdano prenašanje vsakdanjih težav.«

Junaški zgled vnete molilke, ki razume, kaj pomeni dober tisk bo zelo poučen: »Pošiljam vam denar za knjigo, čeprav si bom zato malo prikrajšala pri hrani. Saj je tudi kruh in mleko dobro.« (M. D.)

O dobrem tisku še pismo s Koroške: »Za knjige pa ne vem, kako bi. Nekateri se jih veselijo, drugim se pa vsak dinar zdi škoda dati zanje. Kakor ima pač kdo veselje do čitanja. Saj vidim doma: meni se ne zdi škoda denarja za knjige, pa za verski tisk. Vsaj tega mi vest ne očita, da ne bi otrokom poskrbela Mavrice, Ognjišča, Družine. Zato jih pa toliko slišim od moža. Časopis bere, knjigo pa mrzi. Pravi, da knjige berejo samo lenuhi. Pri nas doma je pa ravno oče imel veliko veselja za branje. Medtem ko smo sestre pletle ali šivale, nam je on bral kako lepo knjigo...« (M. R.)

Še ena dobra molilka iz Bele Krajine se je oglasila: »Nisem vam prej pisala, ker sem imela hudo gripo, saj se mi še sedaj roka trese. Trpljenje sem darovala za duhovne poklice, z molitvijo pa nisem nič prenehala. Ko sem okrevala, še več molim, zlasti na čast sv. Janezu Bosku. Tudi sem obljubila Mariji Pomočnici, da bom v maju romala na Rakovnik.« (M. Š.)

O lanskem romanju na Rakovnik piše M. H. iz zgornje Savinjske doline: »Ko bi vi vedeli, kako je bilo takrat: ves teden sem bila bolna. Doma nisem nič povedala, ker drugače bi me ne pustili na pot. Še med potjo sem bila zelo slaba. Kar naprej sem prosila Marijo Pomočnico za zdravje. Ko sem prišla na Rakovnik, sem bila popolnoma zdrava. Nobenih bolečin nisem čutila več. Hvala Mariji za pomoč! Vsem je lahko žal, če niso šli. Jaz bom šla vsako leto: le pripravite vedno tako leplo!«

Še ena molilka iz Ljubljane: »Želim, da bi vsaj malo pripomogla s svojo molitvijo in žrtvami, da bi dosegli ljubeznive in nesebične duhovne pastirje, za katere današnji človek čuti silno potrebo.«

No, pa naj spregovori še duhovnik, ki deluje med slovensko mladino v Celovcu: »Posebno danes, ko je kriza molitve in kriza vere tudi med Bogu posvečenimi, imate z molitvijo za poklice zelo važno vlogo apostolata. Kakor ni molitve brez vere, tako ni močne vere brez molitve... Mati Terezija pravi, da molitev širi srce, dokler ni sposobno sprejeti Boga. Priporočam vašim molilcem tudi svoje fante, saj to je zavod, ki je edini dal po vojni slovenskim Korošcem nove mlade duhovnike. V tem pogledu mislim, da še premalo naredimo z ozirom na molitev za poklice. (F. D.)

Izbral I. Zupan

Mihelčič Franc

DELAVEC V BOŽJEM VINOGRADU

Govor inspektorja Rudija Borštnika na pogrebu v spomin na duhovnika salezijanca Franca Mihelčiča

Po nepredvidljivem božjem načrtu se danes poslavljamo od svojega sobrata Franca Mihelčiča, ki je pred tremi dnevi, 15. aprila, odšel v večna bivališča.

Rojen je bil 7. marca 1925 v Dolnjem Logatcu. V enajstem letu starosti je vstopil v salezijanski zavod Veržej in se tam odločil za duhovniški poklic v don Boskovi družbi. Leta 1941 je bil sprejet v noviciat, ki ga je opravil na Škrljevem pri Šentrupertu, kjer je naslednjega leta napravil prve, začasne redovniške zaobljube, osem let pozneje pa se je na Rakovniku z dosmrtnimi zaobljubami daroval Bo-

gu. Med tem je nadaljeval svoje študije in preživel na Rakovniku dobo praktičnega uvajanja v salezijanski apostolat, 1. oktobra 1950 pa je bil posvečen v duhovnika.

Dovolite, da naštejemo — poleg teh podatkov — še nekaj pomembnih dejavnosti in dogodkov iz njegovega življenja.

V letih 1951—1962 je deloval predvsem na Rakovniku, vmes je še odslužil vojaški rok v letih 1952 in 1953. Že v prvih desetih letih duhovniškega življenja je pokazal vsestransko sposobnost za pastoralno delo: bil je katehet, organist, šolski svetnik, ljudski misijonar, istočasno pa je pripravil katehetske učbenike. Leta 1962/63 ga najdemo na Trsteniku, da se je posvečal z večjo aktivnostjo ljudskim misijonom. Nato je dve leti vodil župnijo v Mostah v Ljubljani. V tej službi ga je doletela, 26. septembra 1965, huda avtomobilska nesreča. Od tedaj dalje se nikoli več ni doobra opomogel.

Moral se je več let zdraviti, najprej v bolnišnici, nato pa do 1961. leta v našem zavodu na Rakovniku. Njegova neugnana želja po dejavnosti ga je tudi v letih okrevanja silila k pastoralnemu delu: začel je pisati za 'Malo koncilsko knjižnico'.

Veliko je v teh letih telesno in duševno trpel. Zelo je želel imeti vsaj toliko zdravja, da ne bi bil nikomur v nadlego in da bi se lahko še naprej, čeprav v omejeni obliki, udeleževal v pastoralnem delu. Misлил je, da bo to lažje dosegel

zunaj rednega skupnega redovniškega salezijanskega življenja. Zaprošil je Sveti sedež indult da bi mu v ta namen dal potrebno dovoljenje. Prejel je od Svetega sedeža indult enoletne eksklavstracije, pozneje pa od vrhovnega predstojnika salezijanske družbe dovoljenje bivanja zunaj redovniške hiše iz zdravstvenih razlogov. Tudi v tem času — vse do smrti — je rad zahajal v naše skupnosti na Kodeljevem in drugam, se udeleževal duhovnih obnov, letnih duhovnih vaj in v pogovorih s sobratmi dal čutiti, kako ceni don Boskovo duhovnost. V prošnji za zgoraj omejeno dovoljenje je med drugim dejal, da so sicer ‚vsi sobratje do njega dobri‘, a v svojem posebnem bolezenskem stanju čuti največ zupanja do svoje matere, ki naj bi od tedaj naprej skrbela zanj.

Zelo na kratko bi rad nakazal še skromen oris njegove osebnosti.

Po naravi je bil nadarjen in sposoben za najrazličnejše dejavnosti, izredno podjeten, vztrajen do skrajnih meja, hitrih in spontanih reakcij. Njegovi predstojniki so v obdobju oblikovanja o njem med drugim zapisali: ‚Ima veselje do cerkvenih stvari... do knjig in do študija‘ (11. 7. 1946).

To nagnenje do dela za Cerkev, do študija in do pisanja knjig je ohranil prav do zadnjega dne v življenju. V oporoki, ki jo je napisal le nekaj ur pred smrtjo, je še pokazal skrb za zadnjo pripravljeno številko Sejalca, ki jo je treba razposlati.

Ta trenutek ni primeren, da bi naštevati vse njegove številne publikacije, ki so dobro znane duhovnikom, redovnikom in krščanskim laikom v Sloveniji. Čutimo pa dolžnost, da se pokojnemu še ob odprtem grobu zahvalimo za to njegovo marljivo, požrtvovalno in do konca predano duhovniško služenje v Slovenski Cerkvi.

Še mnogo potez njegove duhovne podobe bi moral omeniti, da bi zaslutili v kakšni meri se je pokojni približeval idealu, ki ga je Bog v svojem načrtu zanj določil. Naj nakažem le še eno, ki se mi zdi značilna in je odločilno vplivala na njegovo življenjsko usmeritev in duhovno držo: to je njegovo, do smrti rastoče in vedno globlje, krščansko gledanje na človeka in na svet. Ta poteza je vedno jasneje vidna ne le v njegovih knjigah, ampak predvsem v njegovih duhovnih držah in v osebnih pogovorih.

Krščanski pogled na življenje in trdno upanje v prihodnost mu je vlivalo moči:

— da je znal in je zmožeg sprejemati ‚sebe — z vso težo križa, brez obupajoče tragike‘;

— da je bil do smrti vztrajen pri doseganju ciljev, omejenih zaradi ‚okrnjenih sposobnosti‘;

— da je v boleznih gojil in razvijal v sebi prirojen čut za humor in ustvarjal prijetno razpoloženje;

— da se ni vdal nedelavnosti, zagenjenosti in občutku frustracije, posebno, ko se je znašel sredi poti do zastavljenih ciljev.

Bil je prepričan, da ga bo le v tej smeri in v taki duševni drži preobrazila Kristusova velikonočna skrivnost in ga pripeljala do dokončne zasidranosti v Bogu.

Pred šestimi leti je v knjigi duhovnih vaj ‚Vse delam novo‘ v uvodnih besedah podčrtal Pavlovo misel:

‚To kar bo kdo sejal v minljivosti, si bo nekoč nadelo neminljivost‘ (prim. 1 Kor 15,53).

Za našega pokojnega Franca je ta ‚nekoč‘ nastopil 15. aprila letos.

Zavestno in s pripravljenostjo ga je sprejel, kot to pričajo začetne in zaključne besede njegove oporoke:

‚Slutim naglo smrt zaradi infarkta ali srčne kapi... Vse prosim odpuščenja, še posebno sobrate v don Bosku, če do koga nisem bil dober. Na svidenje! Na svidenje pri Bogu!‘

*

Dragi Franc! Tudi mi te prosimo razumevajočega — sedaj že v božji ljubezni prečiščenega — odpuščenja. Prosimo te pa tudi, da ostaneš povezan z nami, da pri Bogu posreduješ za nenehno in poglobljeno rast božjega kraljestva v slovenski Cerkvi, in tudi za to, da se bo Tvoja poslednja želja ‚na svidenje pri Bogu‘ v vseh nas uresničila. Počivaj v božjem miru!

Rudi Borštnik
inspektor SDB

SVETNIŠKI GOSPOD SERAFIN

V spomin na Serafina dr. Pelicono

V Zagrebu, v župnijskem domu Sv. Ane v Rudešu, je 24. januarja letos umrl za ta svet in v polnosti zaživel v Kristusovi svetlobi salezijanski duhovnik Serafin dr. Pelicon. Na zadnji poti na Mirogoj so ga spremili številni sobratje in prijatelji s Hrvaške in Slovenije. Na grobu je govoril bivši hrvaški inspektor Nikola Pavičić. Iz njegovega govora posnemamo najvažnejše misli.

*

Pokojni se je rodil v Sovodnjah pri Gorici 1898. Oče mu je bil gostilničar, mati, Marija r. Pelicon. Osnovno šolo je obiskoval doma, vse druge pri salezijancih. Kot salezijanec se je oblikoval na Poljskem, potem pa v Rimu, kjer je bil posvečen v duhovnika leta 1927 in kjer je še isto leto doktoriral na Gregorijani.

Z izjemo šestih let dela v salezijanskih zavodih v Sloveniji — v Veržeju in na Radni — je vse svoje življenje posvetil vzgojnemu delu v zavodih na Hrvaškem, to je od 1930 do 1978 s postajami v Zagrebu, Podsusedu, Križevcih, Marijinem Dvoru pri Daruvarju in na Reki.

Bil je vsem vse: po rodu Slovenec, a med Hrvati, ves za Hrvate. V družbi je opravljal zelo važne službe. Dolga leta je bil vzgojni in duhovni vodja gimnazijcev v Nadbiskupskem konviktu v Zagrebu, ki so ga pred to vojno upravljali salezijanci. Bil je ravnatelj klerikov in magister novicev v Marijinem Dvoru, na Reki in v Križevcih. V najtežjih časih med drugo svetovno vojno je nadomestoval inspektorja za hrvaški del inspektorije. Šest let je bil provincialni tajnik v Podsusedu. Prav posebno se je odlikoval kot spovednik; skoraj vsak dan je ure in ure presedel v spovednici. Bil je v resnici naš salezijanski p. Pij ali še bolje, p. Leopold Mandić, kakor smo ga radi imenovali. V

spovednici, na tem njegovem delovnem mestu, ga je tudi zadela možganska kap, dne 29. septembra preteklega leta.

Toda največje zasluge za salezijansko družbo v Jugoslaviji po vojni si je nabral kot magister novicev. Vzgojil je veliko generacij mladih salezijancev; radi in hvaležno se ga spominjajo tudi tisti, ki so pozneje zapustili naše vrste.

Pokojni g. Serafin je bil popolnoma obrnjen v notranje življenje. Vadil se je v vseh krepostih. Sistematično in zavestno se je zavzemal za krščansko in redovno popolnost. Bil je salezijanec, ki je svojo noviciatsko gorečnost ohranil vse življenje in v njej še neprestano raste. Bil je mož svetosti.

Imeli so ga za svetnika ne samo salezijanci, ampak tudi verniki. V tej luči ga je kazala celo njegova zunanjščina. Doslednost, točnost, marljivost, ponižnost, ljubezen do evharistije, ljubezen do ubožstva, ljubezen do don Boska: to so samo nekatere od njegovih krščanskih

Serafin Pelicon

kreposti. A pri vsej svoji življenjski resnobi ni bil brez smisla za humor in šalo, ki ga ni izgubil vse do zadnjega. Vedno je znal razveseliti, potolažiti in se pošaliti.

Bil je izreden poznavalec don Boskovega življenja. Ni bilo pridige, v kateri se ne bi spomnil don Boska. In pridigal je redno, nikoli se ni branil prevzeti to ne lahko breme: znal je biti kratek in procoren. V hrvaščino je prevedel več debelih knjig Življenjskih spominov o don Bosku (Memorie biografiche), samo da bi mladim generacijam dal možnost, da bi se nasrkale don Boskovega duha in ohranile njegovo karizmo, to neprecenljivo bogastvo za Cerkev in za mladino.

Kakor je bil do sebe strog, po naši človeški sodbi morda celo preveč strog, tako je bil z drugimi vedno dober in uvideven. Javno ni nikdar nikoli obsojal. Odpadi, ki so se v zadnjih letih dogajali v Cerkvi in v naši družbi, so ga silno boleli, a ni nikogar obsojal. Naj Bog sodi.

Rajni ni bil nikoli trdnega zdravja, bil je bolj bolehen kot zdrav, zadnje štiri mesece pa je visel med življenjem in smrtjo. Le od časa do časa je prišel k zavesti, a tudi v teh trenutkih je izgovarjal pobožne besede, izreke svetega pisma, odlomke iz psalmov ali svetih pesmi. Česar je bilo polno srce, to mu je kar avtomatično vrelo iz ust. Njegovi zadnji trenutki so bili izraz vsega njegovega življenja: vera v vstajenje.

Umril je 24. januarja, v torek dopoldne, na dan, ki je za salezijance spominski dan Marije Pomočnice, obenem god sv. Frančiška Saleškega, glavnega zavetnika salezijanske družbe, in še v devetdnevni praznika sv. Janeza Boska. To je bil dan, ko je na zemlji „pustil kos kruha in dobil košček raja“, kakor je don Bosko zagotovil svojim duhovnim sinovom, ki na tem svetu delajo za božje kraljestvo med fanti.

stk

FRANC LEVSTEK st.

Kmečka zemlja v okolici Ribnice je bila preskopa, da bi lahko dajala dovolj kruha družinam s številnimi otroki. To je dobro vedel Levstekov France, zato je vsako leto vsaj dvakrat naložil voz „parizar“ s suho robo ter meril kilometre, dneve, tedne, spomladi tja v Slavonijo, na jesen pa v Liko, v Dalmacijo — tja do Sibenika. Prodajal je delo svojih rok, da bi prehranil svojih deset otrok, ki so doma v Bukovici čakali, kdaj se vrne oče, da bo spet kruha, veselja in petja.

Garal je in trpel, a vedno je veroval v življenje in se ga veselil. Kar je prišlo nadenj, je prenašal pogumno in brez strahu. V petih letih ruskega ujetništva ni izgubil vere, da se bo vrnil med svoje; tudi vihra druge svetovne vojne mu je dodelila hud davek — grenko ga je odplačeval po raznih taboriščih v Italiji. Ohranil pa je toliko krščanske moči in dobrote, da je pomagal vsakemu, ki je bil v stiski; tudi kilometre in kilometre daleč je med vojno vozil ranjence.

Potem, ko je prišla svoboda, je znova ves zaživel za svojo številno družino. Vesel je bil, ko so otroci odhajali v življenje pripravljeni, z vero in upanjem. Še posebno je bil vesel, da je sin Franc postal salezijanski duhovnik.

Njegova življenjska avantura se je končala prvega dne marca. Veliko število pogrebcev je zgovorno pričevalo, da je bil priljubljen. Ribniški dekan Lojze Dobrovoljc se mu je v nagovoru med mašno daritvijo zahvalil za kleno krščansko pričevanje, salezijanski inspektor Rudi Borštnik se mu je v imenu salezijanske družbe zahvalil za „velikodušno avanturo očetovstva, polno grenkih in veselih dogajanj“.

j.

ERJAVEC KAREL

Salezijanska družba na Slovenskem smatra pokojnega Karla Erjavca za svojega velikega prijatelja in dobrotnika, vedno ga bo ohranila v hvaležnem spomenu.

Poklici za salezijansko družbo so naraščali. Potreba po njihovem oblikovanju v slovenskem okolju je bila vedno večja. V iskanju primernege mesta se je rajni Karel sam ponudil, da odstopi najprej del župnišča za slovenski noviciat, potem pa je žrtvoval še župnijo salezijancem, da so lahko zgradili dom za svoj naraščaj.

Karel Erjavec je bil doma z okolice Višnje gore, svoj sen po duhovništvu je uredničil v Škofovih zavodih pri Sentvidu v Ljubljani in v ljubljanskem bogoslovju in ga dosegel s posvetitvijo leta 1942. Prvih osem let je bil kaplan kar v domačem kraju pri Sv. Ani v Višnji gori. Škof Vovk mu je potem zaupal župnijo Zelimlje in Golo s Kureškom. V Zelimlje je prišel na razvaline. Z veliko energijo je popravil in gradil materialno in duhovno. Preživljal se je z umnim kmetovanjem. Zelimljci ga imajo še vedno v lepem spomenu zaradi njegovega veseliga in ustrežljivega značaja.

Ko je leta 1965 prepustil Zelimlje salezijancem, je prevzel v duhovno oskrbo župnijo Otočec. V naslednjih dvanajstih letih je z enako gorečnostjo in veselostjo gospodaril, prenovil cerkev in duhovno dvigal vernike.

Zaradi bolezni se je leta 1977 umaknil v Voglje v šenčurški župniji. Proti levkemiji se je boril do zadnjega. Še dva dni pred smrtjo je maševal v cerkvi. Vsega izčrpanega so ga prepeljali v bolnico v Ljubljani, kjer je 31. januarja, na don Boskov god, umrl.

stk

MARIJA JENE

Med našimi zvestimi molivkami, ki so lani odšle k Očetu, je bila tudi blaga Micka Jene. Nekoč je skozi šest let gospodinjila dvema salezijanskima duhovnikoma, ki sta upravljala župnijo Tržišče. Zato ji iz hvaležnosti objavljamo osmrtnico, ki jo je napisala njena zvesta prijateljica Anica Erman:

»Konec maja bo minilo leto, odkar se

je preselila v nebesa. Pogrešamo jo pri vsaki maši, saj je skoraj ni bilo pesmi, ki je ne bi znala. Ni je več, da bi uređila cvetje na oltarju, pomivala vaze, pobrisala prah in pletla vence za različne slovesnosti. Marsikomu je skuhala kosilo in popazila na otroke.

Ni je več, da bi obiskovala Jezusa v tabernaklju in zmolila rožni venec ali križev pot za tega ali za onega. Z vsemi je imela sočutje. Ko je obležala, smo jo obiskovale v njeni skromni, a čedni sobici. Zapele smo kako velikonočno ali Marijino pesem. Tedaj je pogledala njeno sliko in vzdihnila: »Kako bo šele lepo v nebesih! Tam bomo skupaj zopet pele.«

I. Z.

IGNAC AMBROŽIČ

Na Veljko soboto — v urah, ko se je ves krščanski svet poglabljal v Gospodovo trpljenje in vstajenje, ga je Zmagovalec groba poklical v večno življenje, da mu poplača trud, s katerim se je pokojnik služil nebesa.

Ni mu bilo posoto z rožami. Na kmetiji v Danah pri Ribnici, kjer je Nacek zagledal luč sveta 1892, se je moral prav v rani mladosti vključiti v delo na kmetiji, ki je izgubila očeta in gospodarja, ko je Naceku bilo komaj dve leti. Ob materini podvojeni skrbi za kmetijo in krščansko vzgojo, se je fantek razvijal, raste in dorastel v Naceta. V najlepših letih je moral k vojakom in na fronto prve svetovne vojne, ki se je zanj končala v italijanskem vojnem ujetništvu. Hvala Bogu! Vrnil se je in si pri ugledni Arkovi družini poiskal življenjsko družico Ivano, kateri je bil stric znani literarni zgodovinar Ivan Prijatelj.

Krščanska zakonca sta poleg ljubezni do dela, imela polno prgišče dobre volje in ljubezni do svojih lepo vzgojenih šestih otrok, od katerih je eden, Janez, vstopil v vrste don Boskovih sinov.

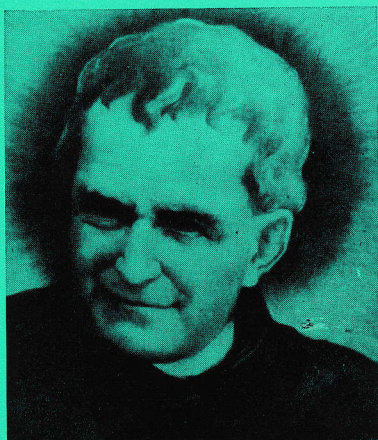
Predvojna leta, leta svetovne krize so bila tudi za to dobro družino zelo težka. Med vojno viхро se je Nace znašel v ujetništvu — Gonarsu. Pa so z božjo pomočjo tudi to prenesli. Med trdim delom, toplim ognjiščem in velikim zaupanjem v Boga in Marijo so tekla leta. Oče je začutil, da leze v leta. Srčna astma in druge nevšečnosti so ga zdelovale, pa čeprav je imel tako rekoč do zadnjega apetit. Končno je v 86. letu odšel k Bogu po plačilo. Globoka žalost in tiha vdanost v božjo voljo je ves čas spremljala domače.

Na Velikonočni ponedeljek se je v Ribniški cerkvi od pokojnika lepo poslovil inšpektorjalni vikar slovenskih salezijancev gospod Franc Levstek (njegova in Ambrožičeva mama sta si sestrični) in v lepem vencu somaševalcev daroval zanj sveto Daritev.

Velika množica ga je pospremila na pokopališče v Hrvačo, kjer se je od pokojnika poslovil še salezijanski inšpektor gospod Rudi Borštnik, nato pa so dragega Ambrožičevega očeta ob molitvi in petju položili k večnemu počitku.

D. S.

ALI GA POZNATE ?

Črtice iz don Boskovega življenja

39. Kako je don Bosko ustvarjal nove salezijance

Med duhovnimi vajami leta 1883 v San Benignu Canaveškem se je prvič predstavil don Bosku neki francoski duhovnik. Bil je iz škofije Chartres (Šartr — prva kartuzija). Prišel je k don Bosku, da bi postal salezijanec, prav v času, ko je don Bosko potreboval nekoga, ki bi začel salezijansko delo v Parizu. Predstavil se je: sem don Bellamy. Medtem ko je govoril z don Boskom, je vstopil don Branda, ravnatelj zavoda v Utreri v Španiji. Prišel je k don Bosku po blagoslov, preden bi odpotoval na svoje novo mesto.

Don Branda je pokleknil, don Bosko pa se je ozrl na Bellamyja in dejal:

Vidite tega duhovnika? Gre v Španijo, kjer bo ravnatelj neke hiše in obenem inspektor naše province. Želite vedeti, kaj bo pa z vami?

Bellamy, ki še ni vedel za nadnaravne don Boskove darove, je vzel don Boskovo vprašanje za šalo in mu je zato smeje se prikimal: Le povejte!

Vas bomo naredili za proizvajalca salezijancev.

Kaj menite s tem?

Saj veste kaj delajo mizarji! Vzamejo kos lesa, ga režejo, izmerijo, skoblajo in napravijo, recimo, kos pohištva. Tako bom tudi jaz dal vam v roke les, vi pa ga boste obdelovali in iz njega napravili salezijance. Želite vedeti še kaj drugega?

Kar recite, je odvrnil Bellamy, kakor tisti, ki ne jemlje stvari zares. Poslali vas bomo v misijone na sever...

Na sever?

Hočete vedeti še kaj drugega?

Dovolj je, don Bosko. Nato je pokazal na Brando, ki je še vedno klečal in čakal na blagoslov.

Bellamy sprva ni dal nič na don Boskove besede. Ko pa ga je don Bosko poslal iz Pariza v Marseille za magistra novincev, se je spomnil na njegovo napoved, in že začel misliti na misijone na severu, kaj bo z njimi. Prišel je k don Bosku, da bi postal salezijanec in misijonar v Afriki. Končno, leta 1891 ga je don Bosko poslal v Oran v severni Afriki. Ali so to misijoni na severu?

Po svojem obisku v San Benignu leta 1883 se je Bellamy znova vrnil k don Bosku, to pot še z nekim francoskim duhovnikom, ki je tudi želel postati salezijanec.

Ko je don Bosko predstavil Bellamyja Barberisu, ki je bil tedaj magister novincev, je dejal: Glej, to je rastlina, ki jo je treba presaditi v naš vrt.

O drugem duhovniku pa je don Bosko dejal Bellamyju, ko sta bila na samem: Ta drugi ne bo ostal pri nas.

Zakaj?, je vprašal Bellamy nekoliko razočaran.

Preveč je nestanoviten, je odvrnil don Bosko.

Bellamyju se je zdel tak odgovor preveč tvegan, ker je svojega tovariša zelo dobro poznal. Toda dogodki so potrdili don Boskovo napoved. Po šestih mesecih je Bellamyjev tovariš zapustil noviciat.

Bellamy svojemu škofu, Ludviku Regnaultu ni nič povedal o svoji nameri, ko je odpotoval v Italijo. Ko pa je zvedel, da hoče postati salezijanec, mu je zagrozil, da mu bo odvzel pravico opravljati duhovniško službo, če se ne bo vrnil.

Don Bosko je zvedel za zadevo, ko je bil na duhovnih vajah v Nizzi Mare s francoskimi sobraty. Takoj je pisal škofu v Chartres, da bo nasvetoval Bellamyju, naj uboga svojega škofa, Bellamyju pa dovoli, da gre za svojim poklicem.

Škofa je don Boskovo pismo ganilo. Prosil je med mašo za božje razsvetljenje. Potem pa je pisal Bellamyju naj le ostane, kjer je in naj postane dober salezijanec.

Nekoč je Bellamy kot ravnatelj v Parizu pisal don Bosku, v kakšnih gmotnih težavah se nahaja njegova hiša. Don Bosko mu je odgovoril: Izprosi si čudežev in videl boš, da sredstev ne bo manjkalo.

Bellamy je don Boskove besede vzel zares. S fanti je začel devetdnevnicu k Mariji Pomočnici za ozdravljenje nekega sina bogate družine. Fant je ozdravel...

ZA EVANGELIJ ZA ČLOVEKA

Velikokrat človek stoji pred izbiro. Odločiti se mora, kam bo krenil, kajti dve poti hkrati nista možni.

Čas, ko si nekdo izbira svoj bodoči poklic, je eno najvažnejših križišč. Sicer so poti markirane, vendar marsikdo dvomi o njihovi resničnosti.

Noben poklic ni manjvreden. V božjem načrtu je korak otroka enakovreden stopinji moža. Kljub temu lahko nekatere poklice »izmerimo«, moč drugih pa ni vidna. Pečat »nevidnosti« bi lahko prisodil tudi duhovnim poklicem.

Ne prinašajo nobene kariere, visokih položajev, časti in slavnega imena. Njihovo donosnost ne moremo meriti z denarjem. Človeško gledano ti poklici od vsakega veliko zahtevajo: odpovedati se mora družini, pozabiti nase in se popolnoma razdati drugim.

Kaj nam še ostane?

Vendar smo vsi prepričani, da ravno danes duhovni poklic dobiva svoj praktičen pomen.

Božja prisotnost človeka osvobaja malikovalstva standarda. Zelo težko je danes biti človek, saj nam denar jemlje človečnost.

Kje je rešitev?

Zdi se mi, da se je na cerkvenih klečalnikih nabralo preveliko prahu. Ne znamo poklekniti in prositi za druge — za tiste, ki prinašajo Boga v svet, ki izgublja duha. Marsikomu se mogoče zdi, da je duhovni poklic stvar posameznika, vendar nosi odgovornost celotna cerkvena skupnost.

V Želimljem smo v teh dneh globoko občutili veličino »občestva« in »skupnostne molitve«. V tridnevnicy je stal pred nami naš ustanovnik, sveti Janez Bosko; v prvi vrsti kot uresničevalec lastne duhovniške posvetitve in kot ustanovitelj dveh oblik enega in istega salezijanskega vzgojiteljskega poklica: duhovnika in sobrata pomočnika.

Molili smo. V skupni molitvi in v adoraciji pred Najsvetejšim, smo postajali eno med seboj in s Cerkvijo. Začutili smo, da smo družina, kjer se imajo vsi radi med seboj, saj nas povezuje isti cilj: salezijansko poslanstvo med mladimi v Sloveniji. Čudeži so kot v don Boskovem času, tudi danes možni. Le prvi pogoj ne sme manjkati: vera in molitev. Zdi se mi, da bi Marija tudi danes rada delala čudeže, a ji ne damo priložnosti.

B. BALAŽIC

SV 1978/2